

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμενὸν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 80, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαίδευσως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟῦ : Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐτά-
μνηθ δραχ. 55. Τρίμνηθ δραχ. 30.

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟῦ : Αἰθίοπτου γρόσια διατίμ. 50.
Αμερικῆς δολλάρια 3. — Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξάμνηθ καὶ Τρίμνηθ ἐναλόγιος

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΠΑΡΥΣΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΤΗΗΣ - ΕΚΘΟΤΗΣ - ΔΙΕΚΡΥΠΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην αὐγουστῆτος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐρμούδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρδάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 41ος

Ἀθήναι, 17 Μαρτίου 1934

Ἔτος 56ον. — Ἀριθ. 16

Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Ἀυτὸ συλλογιζόταν τώρα ὁ κ. Κλοακέν. Δὲν ἔλεγε τίποτα, ἀλλὰ τὸ χλωμό του πρόσωπο καὶ τὸ ἀφηρημένο του βλέμμα μαρτυροῦσαν τὸ δεινὸ πρόβλημα ποὺ προσπαθοῦσε νὰ λύσῃ.

Κι' ἡ κ. Ὀμόλλου ἦταν πολὺ ταραγμένη.

— Μὰ δὲν ὑπάρχει ἀστynomία σ' αὐτὸ τὸν τόπο ; φώναζε. Πῶς μπορεῖ νὰ γίνονται τέτοια πράγματα ; Τὸν κακαβργὸ ἐκεῖνο διερμηνέα ἔπρεπε νὰ τὸν ἔχουν κιόλα πιάσει, δικάσει καὶ τουφεκίσει. Ἀλλὰ ποῦ ! ποῖός καυήθηκε ; .. Νὰ σὰς πῶ τῇ γνώμῃ μου, κύριε Κλοακέν ; .. Αὐτὸ τὸ ταξίδι στὴν Κομβόδη θάταν ἀληθινὴ παραφροσύνη. Κι' ἐδῶ ποὺ ἤρθαμε, ἀσχημα κάναμε. Ἐπρεπε νὰ ἐγκαταλείψουμε ἀμέσως τὴν Ἀσία. Ἐνα μόνο καταφύγιον, μὰ μόνο ἀσφάλεια ὑπάρχει γιὰ μὰς καὶ γιὰ τὰ δυστυχισμένα αὐτὰ παιδιὰ : ἡ Εὐρώπη. Ποῖός μὰς ἐγγυᾶται πῶς τὸ ξενοδοχεῖο αὐτὸ δὲν θάνατιναχθῇ αὐριο στὴν ἀέρα, ἀπὸ τοὺς δαίμονες ποὺ μὰς καταδιώκουν ; Μόνο στὸ Λονδῖνον ἢ στὸ Παρίσι, μὰ καλοὺς ἀστυνομικοὺς γύρω μας, θὰ μπορέσουμε ἴσως νὰ βροῦμε ἡσυχία. Ὅσο γιὰ τὴν ἀρχαιολογικὴ ἐκδρομὴ στὴν Καμβόδη, .. σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, δὲν θὰ λάβω μέρος. Καὶ τὸ καλὸ ποὺ σὰς θέλω, νὰ μὴν πάτε οὐτε σεις !

Ὁ κ. Κλοακέν συμφώνησε. Ὅση κι' ἂν ἦταν ἡ ἐπιθυμία του νὰ ἐπισκεφθῇ ἐκεῖνες τῆς ἀρχαιότητες, πῶς ἐπιτακτικὸ ἀισθανόταν τὸ καθήκον ποὺ εἶχε σὰν πατέρας καὶ σὰν κηδεμόνας τῶν παιδιῶν. Ἀρχισε μάλιστα νὰ συλλογίζεται πῶς κι' ἡ διαμονὴ τους στὴ Σαίγκον ἔπρεπε νὰ συντο-

μευθῇ ὅσο γινόταν. Ἀγρυπνώντας ἡμέρα καὶ νύχτα, μ' ἐπίσης ἀγρυπνοὺς φρουροὺς, μποροῦσαν ἴσως νὰ ποφύγουν καινούργια ἐπίθεση. Ἀλλὰ τέτοια ἀγωνία ἦταν ἀνυπόφορη. Ἐπρεπε νὰ φύγουν.

— Κυρία, εἶπε στὴν ταγματάρχηνα παίρνοντας τὸ καπέλλο του πηγαίνω ἀμέσως νὰ ζητήσω πληροφορίες. Καὶ μὲ τὸ πρῶτο βαπτὸρι ψεύγομε γιὰ τὴν Εὐρώπη.

Μετὰ δέκα λεπτά, ὁ ἀρχαιολόγος βρισκόταν στὸ Πρακταρεῖο τῶν « Ἐθνικῶν Διαπορθμεύσεων » καὶ συνομιλοῦσε ἀπὸ τῆ θυρίδα μ' ἕναν ὑπάλληλο.

Ἀλλὰ οἱ πληροφορίες του δὲν ἦταν εὐνοϊκῆς. Ἀτιμόπλοιο κατ' εὐθείαν γιὰ τὴν Εὐρώπη δὲν θὰ ἐφευγε παρὰ σὲ 15 ἢ 20 ἡμέρες. Κι' ὁ κ. Κλοακέν ἐφυγε ἀπελπισμένος. Πῶς θὰ περνοῦσαν τόσον καιρὸ ; Πῶς θὰ γλύτωναν ἀπὸ νέες δολοφονικῆς ἀπόπειρες ;

Ἀυτὰ συλλογιζόταν στὸ δρόμο, ἀφηρημένος, ὅταν ἔπεσε πάνω σ' ἕναν ἀξιωματικὸ τοῦ ναυτικοῦ ποὺ ἐρχόταν ἀντίθετα.

— Παρντόν !

Συνήλθε, σήκωσε τὰ μάτια του κι' εἶδε ἕναν ἀντραὸς πενήντα χρονῶν, μὲ σταχιτῆς φαβορίτες κι' ὀλοκόκκινο πρόσωπο, ποὺ φοροῦσε μικρὴ στολὴ πλοῦρχου. Τὸν γνώρισε ἀμέσως. Ἀλλὰ κι' ἐκεῖνος :

— Κλοακέν ! — Μανκαρό !

— Ἐσὺ σαι λοιπὸν ποὺ τρανάρεις ἔτσι τοὺς ἀνθρώπους ;

— Ποῖός νὰ μοῦ τὸλεγε πῶς θὰ σὲ συναγαθῶσα στὴν Κογχίνα !

« Τὸν ἀναμάτησε ἕνας παλιὸς ἀνθρώπος μὲ ἀναμίτικη φροσιὰ... » (Σελ. 182, στ. 6.)

—"Όλα γίνονται, βλέπεις! Νά σέ φιλήσω, αγαπητέ μου!

"Άλλαξαν έναν εγκάρδιο άσπασμό. Παλιοί συμπαθής στη Νάντη, διατηρούσαν από τότε τη φίλια τους, δεν βλέπονταν όμως παρά κατά μεγάλα διαλείμματα. Έτρωγαν τότε μαζί, ξαναθυμούνταν τα παλιά τους, ανανέωναν, να πούμε έτσι, τη φίλια τους, και χωρίζονταν για να ξανα-συναντηθούν μετά τρία-τέσσερα χρόνια, τότε στη Νάντη, τότε στο Παρίσι. Κι' έλεγαν ό ένας για τον άλλον:

—"Ό καλός μου Κλοακέν, ό σκόρος των βιβλιοθηκών! Πώς ήθελα να τον ξαναϊδω!

—"Ό λαμπρός μου Μανκαρύ, ό θαλασσόλυκος! Πότε πάλι θα τον συναντήσω;

Στάθηκαν, τ'α είπαν. Και φυσικά, ό κ. Κλοακέν παράστησε στο φίλο του τη δεινή του θέση και ζήτησε τη συμβουλή του.

"Ό πλοίαρχος Μανκαρύ, χωρίς να σκεφθή και πολύ, του είπε πως δεν έδλεπε άλλο τρόπο σωτηρίας, παρά να επιβιβασθή με τους δικούς του στην «Ήρα» που έφευγε αύριο.

—Δέν είναι πολύ κανονικό να σ'α παραλάβω, πρόσθεσε, γιατί μόνο στρατιωτικούς και πολιτικούς υπαλλήλους δέχονται στα πολεμικά. Άλλά δέν πειράζει. Πρώην υπάλληλος είσαι και σ'α και μιά δόξα της γαλλικής Έπιστήμης. Τό κάτω-κάτω, αν δέν τό παραδεχθή τό Έπουργείο, θ'α πληρώσης ένα μικρό πρόστιμο και τελειώνει.

"Ό κ. Κλοακέν δέχτηκε την πρόταση μ' ευγνωμοσύνη, και μάλιστα αφού έμαθε πως τό ταξίδι της «Ήρας» θ'α διαρκούσε έξη μήνες και πως από τό ακρωτήριο Χέρν, θ'α πήγαινε στις Μαρκιζες, στην Ταϊτή, ίσως και στη νήσο του Πάσχα. Τι περίεργες αρχαιότητες θ'α δλεπε σ'α αυτά τό μέρη ό αρχαιολόγος!

"Ό πλοίαρχος τον συμβούλευσε να επιβιβασθούν στην «Ήρα» αποβρα-δός και του υποσχέθηκε να στείλη μετά δυό ώρες στο ξενοδοχείο αυτες να πάρουν τις αποσκευές.

— Σύμφωνοι;

— Συμφωνότατοι!

Κι' οι δυό φίλοι χωρίσθηκαν. "Ό κ. Κλοακέν γύρισε στο ξενοδοχείο κατευθυσιασμένος.

—"Ός εδω ήταν οι άτυχίες μας! έλεγε. Γυρίζουμε στη Γαλλία με πολεμικό, δέν έχουμε πιά να φοδηθούμε τίποτα. Γιατί θ'αναι πολλοί εκεί-μέσα να μ'ας φυλάνε. Και τί διασκέ-δαση τό μεγάλο αυτό ταξίδι! Θα λ-δούμε και τό περίφημα είδωλο της νήσου του Πάσχα.

"Όλοι έμαθαν την είδηση με χα-ρά: Κανένας δέν είχε αντίρρηση, ούτε ό ταγματάρχης. "Όσο για τον Χάνδο, αυτός χοροπηδόυσε. Άλλη φορά, σ'α τέτοια περίπτωση, θα χο-ροπηδόυσε κι' η Άνθη. Άλλά η κόρη του συνταγματάρχη Ροβινσόν είχε αλλάξει άπότου γνώρισε τον Παύλο κι' άφησε τους έλαφρούς κο-σμικούς κύκλους της Κάλκουτας. Τώρα φαινόταν σοβαρή, όπως ήταν κατά βάθος. Οι πρώτες της επιφυλά-ξεις είχαν περάσει κι' αισθανόταν μεγάλη εκτίμηση και συμπάθεια προς τον νέο Εξάδερφό της. Τά μεγάλα του προτερήματα της είχαν επιβληθεί. Προπάντων από τό πρωτό εκείνο που, ενώ ό Παύλος μπορούσε να σωθή κο-λυμπώντας προς την ξηρά, προτίμη-σε να μείνη και να πεθάνη μαζί της.

Τό βράδυ κατά τις έξη, άκουσαν στο ξενοδοχείο στρατιωτική μουσι-κή, που έπαιζε «Ροβέρτο Διάβολο» (όπε του κ. Ρετώ βέδικια). Ήταν τό ος πεζοναυτικό σύνταγμα που απο-χαιρετούσε τη Σαίγκον. Στις έννιά θ'α επιβιβαζόταν.

—Δέν πάμε και μετς λίγο έξω να λδούμε τον κόσμο; έπρότεινε η Άνθη. Έχουμε καιρό άφου τ'α πράγ-ματά μας είναι έτοιμα. Τήν άκουσαν και βγήκαν.

Τό ίδιο εκείνο απόγεμα, ό ναύτης Κωδίκ, ένας από τους σωτήρες των ήρώων μας, άφου έστειλε στη μητέ-ρα του τό χρήματα που τού έδωσαν γι' άμοιβή, έτοιμαζόταν να γυρίσχη στο πλοίο του, όταν τον σταμάτησε στην προκυμια ένας παράξενος άν-θρωπος.

Ήταν νέος με φορεσιά αναμίτικη, αγένειος, χαλόχρωμος, στουγγός. Τά μάτια του σκεπάζονταν από μαύρα μαλλιά, τό κεφάλι του από πανύψηλο καπέλλο και τό στόμα του από μιά χαρτινή βεντάλια.

"Έκπληκτος, ό νεαρός ναύτης τον κοίταξε έρωτηματικά: τί τον ήθελε; Χωρίς να μιλήσει, ό Άνναμίτης του έδειξε με τό δάκτυλο την κορδέλλα του ναυτικού του καπέλλου που έ-γραφε με χρυσά γράμματα: «Ήρα». Έπειτα, με ύπόκωφη φωνή, ρώ-τησε:

- Καράβι γαλλικό;
- Μάλιστα.
- Πότε φεύγει;
- Αύριο τό πρωτό.
- Πάρνεις επιβάτες;
- Όχι, είναι πολεμικό. Στρατό μόνο κι' υπαλλήλους του Κράτους.

"Ό παράξενος άνθρωπος φάνηκε ικανοποιημένος άπ' αυτές τις πληρο-φορίες. Χωρίς να πη άλλο τίποτα,

έχωσε τό χέρι στη ζώνη του, έδγαλε μιά χούφτα σ'α κ'ε τ'ες και τις έ-δωσε, σ'α ναύτη. Και πριν ό Κωδίκ καταλάβη πως ήταν νομίσματα ά-ναμίτικα, ό άνθρωπος είχε γίνει ά-φαντος.

Δέν καταλαβαίνει τίποτα.
δ Κομπεροσόνος

"Ό Κωδίκ εξακολούθησε τον περι-πατό του στην προκυμια και, τρα-δηγημένος από τη στρατιωτική μουσι-κή που εξακολουθούσε να παίζη, προχώρησε ως την πλατεία.

Η γιορτή ήταν στην άκμή της. "Όλη η Σαίγκων ήταν μαζεμένη έ-κει. Εύρωπαίοι, Άνναμίτες, ξένοι έμποροι, αξιωματικοί με μεγάλη στο-λή, κυρίες με λαμπρές τουαλέτες, μανδρινοί με μεταξωτά κεντημένα φορέματα, μανδρινες με βαμμένα χείλια—στην Εύρώπη δέν είχε δια-δοθεί ακόμα η ανατολίτικη αυτή μόδα—τριγύριζαν στις δένδροστοιχίες της πλατείας ή καθόνταν στού; πάγ-κους και σ'α μιά τετραπλή σειρά από καρέκλες κοντά στη θάλασσα.

Σ'α λίγο η μουσική έπαψε. "Ό Κω-δίκ τριγύριζε κοντά σ'α νάλδγια, παι-ζοντας με τις σακέτες του, όταν ά-κουσε κοντά του μιά συνομιλία που γινόταν χωρίς άλλο γι' αυτόν.

— Στόχηματίζω πως είναι από τη Βρετανή, έλεγε ένας κύριος που περπατούσε μαζί με δυό νέους. "Έ-χει τον κελτικό τόπο καθαριώτατο. Άν αυτός δέν κατάγεται ίσα από τους Δρυΐδες, τότε δέν ύπάρχει άν-θρωπολογική έπιστήμη.

Και πλησιάζοντας τον Κωδίκ, τον ρώτησε με οικειότητα:

— Δέν είσαι, παιδί μου, από τη Φινιστέρη;

— Μάλιστα, κύριε, αποκρίθηκε ό ναύτης με τό χέρι στο σκουφό του από τό Ρεκουθράνε.

— Νά το! δέν σ'ας τέλεγα; έπτε ό κύριος στούς δυό νέους.

Και γυρίζοντας στο ναύτη:

— Έγώ, παιδί μου, είμαι από τη Νάντη. Και βλέπω πως θ'α ταξιδέ-φουμε μαζί άφου είσαι της «Ήρας». Τά παιδιά από δω κι' έγω θ'α μπαρ-καριστούμε άπόψε. Έχουμε ιδιαίτε-ρη άδεια από τον πλοίαρχο.

"Ό κύριος ήταν ό κ. Κλοακέν και τά παιδιά ό Παύλος κι' ό Χάνδος.

— Δέν ήσουν, νομίζω, και σ'α στην άτμάκατο; ρώτησε ό Παύλος κοιτά-ζοντας τό ναύτη με προσοχή και με συμπάθεια.

— Μάλιστα, κύριε, αποκρίθηκε ό Κωδίκ που με τό πρώτο βλέμμα ά-ναγνώρισε τους ναυαγούς.
(Άκολουθεί) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΑΜΥΓΔΑΛΙΕΣ

Κι' ήθε μέσ' τα φέγγη τ'α χλωμά "Ορθρος πρώτης άνοιξης σμά.

Τέλλος Άγρες

"Όταν πρωτήρθα, μέρες και μέρες τό χωριό μούσκευε κάτω από μιάν άδιάκοπη βροχή. "Ό ούρανός κατέ-βαινε θολός ως τις κορυφές των λό-φων και κλειούσε σάν καπάκι πάν' άπ' τη μικρή κοιλάδα. Τότε δε συλ-λογίστηκα καθέλου να ρωτήσω τί ήταν εκείνα τά δέντρα, που τά γυ-μνά κλαριά τους βγαίναν πάν' άπ' τούς φράχτες, πηγαίναν και γραν-τζούνιζαν κα' μουςκεμένα κάγκελα τ'α λιακωτά και τ'α θολά τζάμια των παραθύριών.

Έτσι γυμνά, δίχως κανένα ρυθμό, καμμιά άνάταση στη γύμνια τους, μαυρισμένα άπ' τη βροχή, σάν άνα-μειωσμένα, δέρονταν ως κάτω τη μικρή κοιλάδα κι' ήταν ακόμα μιά βαρετή λεπτομέρεια στον καινούργιο κι' άσυντρόφιαστο τόπο.

Πέρασε καιρός, θαρούσα κάποτε πως τό χωριό θ'α πνιγόταν, θ'α βού-λιαζε καί' άπ' την άτελείωτη νερο-ποντή κι' ό ούρανός θ'α γλιστρούσε βαρός να τ' αποσκευάσει.

Μιά μέρα, μιά χλωμή κηλίδα φά-νγη, μέσ' τα μαύρα σύννεφα, ένα φός κίτρινο έπεσε πάνω στο μουςκε-μένο κόκκινο χώμα των λόφων, κι' οι τοψες των πεύκων ξεχώρισαν ά-νοιχτόχρωμες. Ένα χαμόγελο γαλά-ζιο στη μέση του ουρανού, κι' αντίκρυ στο παράθυρό μου, πάνω σ' ένα άπ' τά κακορίζικα εκείνα δέντρα που δέν είχαν όνομα, ένα χλωμό αστρά-κι. Από κεί και πέρα τό θάμμα έ-γινε γλήγορο. Τά σύννεφα τραδηχτή-καν, ό ούρανός ξάνοιξε, και κάθε πρωτό καινούργια αστράκια άναδαν σ' αντίκρυδόν δέντρα, σ' έλα τ'α έ-μοια δέντρα που άπλωναν τά κλα-διά τους πάν' άπ' τις φράχτες, γύρω σ'α λιακωτά, ως μέσα τ' ανοιχτά πα-ράθυρα. "Ό άέρας έφερνε έν' άλαφρό άρωμα που μόλις άνάσαινες βαθειά δέν τώδρισκες πειά, άλλα ένοιωθες πως ήταν πάντα χυμένο γύρω.

Κι' ήθε πάλι η βροχή μουντή, κι' έπνιγε τό χωριό, ό ούρανός κατέ-βηκε βαρός στους λόφους. Τάστρά-κια πέσαν και σβύστηκαν σ'α θολά αδάλια που κυλίσανε πάνω σ'α ξε-φτισμένα καλνιτρίμια, και μονάχα έ-μεινε τό μήνυμα πουδχαν φέρει, τό μήνυμα για μιά χαρά που θαρχόταν δίχως άλλο.

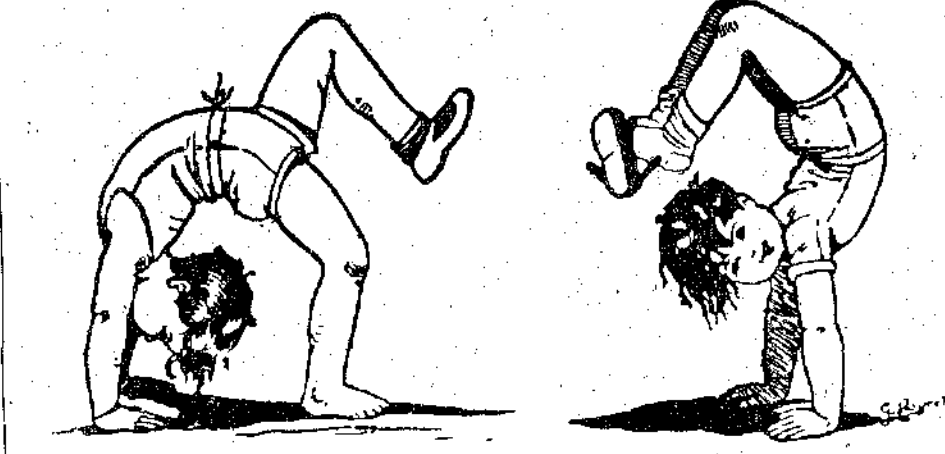
ΤΟ ΣΚΑΛΙΣΤΗΡΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Θ'. — Τό μεγάλο Έπιποδρόμιο

"Ό μπαμπάς έλειπε σ'α ταξίδι για δουλείες του. Ή μαμιά έφτεπε να καθεται στις θειάς Εύγενίας, στο Μαρούσι, γιατί ήταν βαριά άρρωστη και δέν είχε η καϊμένη κανένα να την περιποιηθή. Και για να μη μένουν τά παιδιά στο σπίτι μονάχα με τις ύπηρέτριες—κι' ό Θεός τό ξερε τί θ'ακανε κείνο τό Σκαλιστήρι!—η μαμιά άποφάσισε να τ'α στείλη, για λίγες ήμέρες, στο θείο τους, τον κ. Παρασκευά, που καθόταν σ'α βίλλα στην έξοχη, κοντά σ'α μιά μεγάλη πόλη.

Ήταν οι διακοπές του Πάσχα, κι' έτσι η Μπέμπα δέν θ'ακανε μαθή-

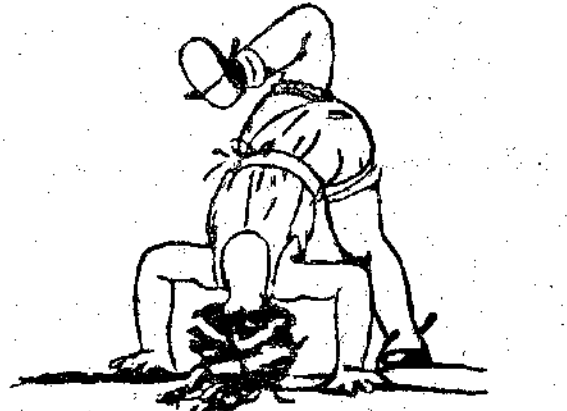
ματα. ("Ό Μπέμπης, είπαμε, δέν πήγαινε ακόμα σχολείο). "Ό καιρός ήταν γλυκός—άνοιξη πιά—και τά παιδιά δέν είχαν φόβο να κρυώσουν. Για τά παιχνίδια τους, θ'αχαν τό μικρό τους ξάδερφο, τον Άντωνάκη, που ήταν στην ηλικία της Μπέμπας. Και για έπιβλεψη, να μην κάνουν άταξίες και τού κεφαλιού τους, θ'αταν, εκτός από τη Μαργαρώ που θ'α τ'α συνόδευε, ό θείος τους κι' η θεία τους.

Μπήκαν λοιπόν τό πρωτό στο τραίνο—η Μπέμπα, ό Μπέμπης κι' η Μαργαρώ—έφτασαν τό βράδυ στη μεγάλη πόλη, κι' από τό σταθμό, όπου τούς περιμέναν ό κ. Παρασκευάς, κι' η κυρία Παρασκευά κι' ό Άντωνάκης, μπήκαν στο αυτοκίνητο και πήγαν στην έξοχη βίλλα.

"Εκεί περνούσαν πολύ ώ-ραία τις ήμέρες τους. Και συχνά, με τό αυτοκίνητο, πήγαιναν να διασκεδάσουν και στη μεγάλη πόλη, που είχ' ένα σωρό θεάματα. "Ό Άντωνάκης ήταν πολύ κα-λός σύντροφος, μα κι' ό θείος κι' η θεία δέν ήξεραν πως να περιποιηθούν και να ευχαριστήσουν τ'α νιψάκια τους.

Μιά μέρα, μόλις μπήκαν, έλοι μαζί, στη μεγάλη πόλη, αναγκάστη-καν να σταματήσουν τό αυτοκίνητό τους, για να περάση μιά παράξενη πομπή, που άναστάνανε τό δρόμο.

Μπροστά ήταν μιά μπάντα από καμμιά δεκαριά όργανα, που τά έπαιζαν άνθρωποι ντυμένοι σ'α μασκαράδες. Έπειτα μιά πελώρια πινα-κίδα σ'α ένα ψηλό κοντάρι, που τό κρατούσε ένας άθλητής κι' η πινακίδα αυτή με μεγάλα πολύχρωμα γράμματα έγραφε: «Έπιποδρόμιον Νάμβα, τό μεγαλύτερο του κόσμου». Έπειτα ένας έλέφαντας, που στη ράχη του έκανε τούμπες ένας μικρός κλόουν, και σ'α πλευρά του είχε κρεμασμένες

ένα σωρό ορεκλάμες, που Έλεγαν τί και τί μπορούσε κανείς να ιδεί στο Ἴπποδρόμιο: Γυμνασμένα ἄλογα, σκυλιά, μαϊμούδες—σχοινωβάτες, πηδηχτές, μπαλαρίνες—δλόκληρο θηριοτροφεῖο με λιοντάρια, τίγρεις, πάνθηρες—και πολλά περιεργότατα τέρατα, τὸν Ὑδροκέφαλο, τὴς Κολλημένες Δίδυμες Ἀδελφές, τὸ Παιδί με τὸ σκυλιό κεφάλι, τὴ Γυναίκα με τὰ γένηα, τὸ Νάνο, τὸ Γιγάντα και καθέξῃς.

Ένα σωρό μικροὶ κλόουν και παλιάτσοι ἔκαναν τοῦμπες δλόγυρα στὸν ἔλεφαντα, κί ἀκολουθοῦσαν οἱ μπαλαρίνες με τὴς ὠραίες φορεσιές τους, καθάλλα σὲ μικρά ἄλογα.

Τὰ παιδιὰ ἔμειναν ἐκθαμβα. Κί ἅμα πέρασε ἡ πομπή, πού ὁ κόσμος τὴν ἔβλεπε σὰ χαῖος και τὰ παιδιὰ τοῦ δρόμου τὴν ἀκολουθοῦσαν με φωνές και χοροπηδήματα, ὁ Ἀντωνάκης εἶπε:

—Μπαμπά, θά πάμε και μεῖς στὸ Ἴπποδρόμιο; Νά πάμε, εἴ;

—Ὁ κ. Παρασκευᾶς τὸ ὑποσχέθηκε. Ναι, τὴν Κυριακή τἀπόγεμα, τὰ παιδιὰ θά κατέβαιναν πάλι στὴν πόλη με τὴ Μαργαρώ, νὰ ἴδουν μιὰ παραστάση τοῦ Ἴπποδρομίου. Κί ἀπὸ τὴ χαρά τους, ἐκείνη τὴ νύχτα, ὁ Μπέμπης, ἡ Μπέμπα κί ὁ Ἀντωνάκης, δὲν μπόρεσαν νὰ κοιμηθοῦν. Ὅλο ἔλεγαν γιὰ τὰ θαυμάσια πού θάβλεπαν τὴν Κυριακή, κί ἔκαναν τοῦμπες ὅπως εἶχαν ἰδεῖ νὰ κάδουν οἱ κλόουν κί οἱ παλιάτσοι δλόγυρα στὸν ἔλεφαντα.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Ο ΚΑΥΧΗΣΙΑΡΗΣ
ΔΙΠΡΑΚΤΗ ΚΩΜΩΔΙΑ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Καίτη και Νίνα μαζί.—Μὰ δὲν εἶπατε στὴ Φιρλακή;

Λινοῦλα.—Πῆδῃσε! Πῆδῃσε τὸ φίδι ἀπ' τὴ Φιρλακή, στὸ χωριό.

Πετράκης.—Τρῶπωσε ἀπ' τὴς χαραματιές πού βλέπουμε στὴν ἐκδρομή.

Νίνα. ἔσοπᾶ.—Χά, χά, χά!

Καίτη, γελά.—Χά, χά, χά!

Καίτη και Νίνα, γελοῦν με τὴν καρδιά τους.

Νίνα, στὴν Καίτη.—Τί καυχησιάρικο παιδί εἶν' αὐτό!

Καίτη.—Ξέρεις, πρέπει νὰ τοῦ δώσουμε ἕνα μάθημα.

(Μιὰ στιγμή σιωπῆ).

Νίνα και Καίτη, σιέπεινται.

Νίνα.—Τὸ βρήκα! Ἐλάτε δῶ!

Πετράκης και Λινοῦλα, πλησιάζουν.

Νίνα.—Ἐλάτε δῶ.

(Ἡ Νίνα και ἡ Καίτη κἀθουνατὶ στὸ ντιβάνι. Ἡ Λινοῦλα και ὁ Πετράκης μπροστά τους).

Νίνα.—Τώρα πού θάρθη ὁ Πετράκης, ἐμεῖς θά κρυφτοῦμε, θά πάρομε και τὴ Μαρία και (μιλᾷ σιγά, σιγά, δὲν ἀκούγεται). Καλὰ; Σὺμφωνοὶ; Ὁραῖα. (Σηκώνεται ἐνθουσιασμένη). Ὁραῖα! Μπράβο!

Καίτη.—Θαυμάσια!

Λινοῦλα.—Χά, χά, χά! Πῶς θά γελάσω... (Παραπονηρῶμα). Γιατί ἐγὼ πὴς ἔφαγα κὶβλας.

Πετράκης.—Φίνα, φίνα! Ζήτω!

Καίτη.—Ζήτω!

Καίτη.—Γρήγορα, ὁμως, γρήγορα. Πρὶν ἔρθουν οἱ μαμάδες μας και μᾶς προφθᾶσουν.

Πετράκης και Λινοῦλα, πηγαινοέρχονται εὐχαριστημένοι.

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Σκηνή ἡ ἴδια. Μένει λίγο κενή. Μπαίνει ὁ Πετράκης κρυφογελώντας, μετὰ ἡ Λινοῦλα.

Σκηνή πρώτη

Πετράκης, προχωρεῖ, τρίβοντας τὰ χέρια του και αἰγοτραγουδώντας.—Χμμ... Κύρ Γιαννάκη μου, κκυχησιάρη μου...

Λινοῦλα, προχωρεῖ.—Χμμ... Κύρ Γιαννάκη μου, φοβητοσύνη μου. (Σωπαίνει λίγο και ἑαφνικά). Χά!

Χά! Εἶδες Πετράκη; Φιάξιμε και ποίημα, χωρὶς νὰ τὸ καταλάδουμε.

Νά. Ἄκου:

Χμμ! Κύρ Γιαννάκη μου, καυχησιάρη μου.

Χμμ! Κύρ Γιαννάκη μου, φοβητοσύνη μου.

Χά! Χά. (Γελά).

Πετράκης.—Ἐλα, Λινοῦλα, τώρα, ἔλα. Κρύβου. Ἄσ' τὰ λόγια. Μὴν ἔρθῃ και θά πάνε ἔλα χαμένα. Γρήγορα! Γρήγορα!

Λινοῦλα.—Γρήγορα! Γρήγορα! (Κοιτάζει γύρω της). Χὸπ! Βρήκα!

(Προχωρεῖ, ἀνοίγει τὴν κουρτίνα πού βρισκεται σι' ἀριστερὰ και κρύβεται ἀπὸ πίσω).

Πετράκης.—Ἄ! Πολὺ ὠραῖα!

(Τρέχει και κρύβεται στὴν κουρτίνα πού βρισκεται στὰ δεξιὰ).

Λινοῦλα, φωνάζει μὲς ἀπὸ τὴν κουρτίνα.—Κούκου! Κούκου! Ποῦ εἶμαι;

Πετράκης, βγάζει τὸ κεφάλι του.—Λινοῦλα.

Λινοῦλα, βγάζει τὸ κεφάλι της.

Πετράκης, βάζει τὸ δάχτυλο στὸ στόμα.—Σσοσ!... Σιωπή!

(Γίνεται σιωπή).

Πετράκης, φωνάζει μὲς ἀπὸ τὴν κουρτίνα.—Κούκου! Κούκου! Ποῦ εἶμαι;

Λινοῦλα, βγάζει τὸ κεφάλι της.—Πετράκη!

Πετράκης, βγάζει τὸ κεφάλι του.

Λινοῦλα, βάζει τὸ δάχτυλο στὸ στόμα.—Σσοσ!... Σιωπή!

(Γίνεται σιωπή).

Πετράκης και Λινοῦλα, σὲ λίγο βγάζουν τὰ κεφάλια τους και οἱ δνὸ, μετὸ δάχτυλο στὸ στόμα. Στριφογυρίζουν τὸ κεφάλι, κάνουντας.—Σσοσ... σιωπή. (Σαφνικά βάζουν και οἱ δνὸ τὰ γέλια).

(Ἀκοῦνται βήματα).

Πετράκης και Λινοῦλα, κρύβονται.

Σκηνή δεύτερη

Γιαννάκης.—Παρών! (κοιτάζει γύρω του). Μπά! Τί γινήκανε; Τρῶνε δηλαδή; Ἦρθε ὁ θεός; Ἦ θεῖα;

Ἄπὸ τώρα; Ἦρθε κί ἡ Μαμμά μου; Θά φύγουμε; (Σκέπτεται). Μὰ τότε πῶς ἡ διηγήτρια μοῦ εἶπε: «Στὴν κάμαρὰ τους εἶναι»; (Φωνάζει δυνατὰ). Λινοῦλα! Λινοῦλα! Πετράκη!

Ὄψ! Καὶ δὲν ἔχει φῶς αὐτὴ ἡ κάμαρα. Ὄψ! (Φωνάζει). Λινοῦλα! Πετράκη!

Σκηνή τρίτη

Υπηρέτρια.—Τί θέλεις, Γιαννάκη;

Γιαννάκης.—Θέλω τὴ Λινοῦλα. Ποῦ εἶναι; Ποῦ πήγανε; Δὲν εἶν' ἐδῶ.

Υπηρέτρια.—Τώρα ἐρχονται. Πήγανε στὴ τραπεζαρία νὰ πιοῦν νερό.

Γιαννάκης.—Ἄ, καλὰ!

Υπηρέτρια.—Νά, ἐρχονται. (Φεύγει).

Σκηνή τέταρτη

Γιαννάκης.—Ἄ, στάσου κί ἐγὼ νὰ τοῦς κᾶνω τὸν κοιμισμένο. Νά τοῦς παιξῶ ἄλλο ἕνα παιχιδάκι.

(Βάζει τὰ χέρια του πάνω στὸ τραπέζι και σκύβει τὸ κεφάλι). Χχχ... Χχχ... (Ρουχαλιζέει).

Σκηνή πέμπτη

Καίτη, μπαίνει σιγανά, μεταμορφωμένη σὲ ἀράπη, με κόκκινο σαορι και πιερὰ γύρω στὸ κεφάλι. Στέκεται μπροστά στὴν πόρτα.

Γιαννάκης, ἔξακολουθεῖ νὰ ρουχαλιζέη.

Καίτη, βήχει.—Γκούχ! Γκούχ! Γκούχ!

Γιαννάκης, ρουχαλιζέει δυνατῶτερα.

Καίτη, βήχει δυνατῶτερα.

Γιαννάκης, ἔξακολουθεῖ νὰ ρουχαλιζέη.—Χχχού! Χχχού! Χχχού... Χχ.

Καίτη, χτυπᾷ τὸ πόδι κάτω, δυνατὰ.—Τούκ! Τούκ! Τούκ! (Βήχει). Γκούχ! Γκούχ!

Γιαννάκης, σιγανά και μισοσηκωνοντας τὸ κεφάλι.—Μὰ τί κάνει ἐτοι; Νά δῶ; (Κρυφοβλέπει και πετάγεται ἑαφνικά). Μπά! Θεέ μου, Θεούλη μου! (Κάνει δνὸ βήματα πίσω).

Καίτη, στέκεται ἀκίνητη.
Γιαννάκης, σαστισμένος.—Τί... Παιός... Ὁνεῖρο εἶναι; Ὁνεῖρο; Χμμ... (Μισογελώντας). Ὁνεῖρο εἶναι. Ὁγγ... ὄγγ... ὄνει-δνειρο. Κοικοι... κοι... κοιμήθη... κοι-κοιμήθηκα. (Κρῖβει τὰ μάτια του με τὴς παλάμες).

Καίτη, βήχει.—Γκούχ! Γκούχ! Γκούχ!

Γιαννάκης, ἔσοπεπάζει τὰ μάτια του, καταφοβισμένος.—Ἀκόμα κοιμάμαι! (Τσιμπιέται). Νά! Νά! Ἐύπνα! Ἐόπνα! Γιαννάκη. (Χτυπιέται). Γιαννάκη, ζύπνα! Ἐόπνα! (Κρῖβει πάλι τὸ πρόσωπό του με τὴς παλάμες).

Καίτη, βήχει.—Γκούχ! Γκούχ! Γκούχ!

Γιαννάκης, ἔσοπεπάζει τὰ μάτια του.—Ἀκόμα!... Κοι... κοιμάμαι! Κοι... κοικοιμαμαι ἀκόμα; (Τρέμοντας πέρανι τὸ ποτήρι με τὸ νερό, βάζει στὴ φουδιὰ του και ὀχρεῖ σὸ πρόσωπό του). Ἄφου! Ἄφου!

Ἄφου! Ἄφου! (Κοιτάζει τὸν ἀράπη με γουελωμένα μάτια).

Καίτη, κάνει ἕνα βῆμα.
Γιαννάκης.—Μῆ! Μῆ! Ὁνεῖρο, μὴν ἔρχεσαι. μῆ! (Ὁπισθοχωρεῖ). Ἄχ, Ἄχ! Πότε θά ξυπνήσω; (Τρέβει τὰ μάτια του, και τὸ σκεπάζει με τὴς παλάμες).

Λινοῦλα, βγάζει τὸ κεφάλι της, ἀπὸ τὴν κουρτίνα, γελαστῆ.
Πετράκης, βγάζει τὸ κεφάλι του, βλέπει τὴ Λινοῦλα, τὴς κάνει νόημα νὰ μπῆ μέσα. Κρῖβονται κί οἱ δνὸ.

Καίτη, βήχει.—Γκούχ! Γκούχ!

Γιαννάκης, ἀνοίγει τὰ μάτια του.

Σκηνή ἕκτη
(Μπαίνει ἡ Νίνα με τὴν ἴδια μεταμόρφωση και στέκεται ἀκίνητη στὴν εἴσοδο).

Γιαννάκης.—Ἄχ; Κί ἄλλος! Κί ἄλλ... Κί ἄλλος. Κί οἱ κουρτινες κουνιθοῦνται, οἱ κουρτινες. Μεγαλώνει... Μεγαλώνει τὸ δνειρο. (Κλαμιάρικα). Πῶσοι εἶναι ἀκόμα πίσω ἀπὸ τὴς κουρτινες; (Χτυπιέται δυνατὰ). Μὰ ζύπνα πιά, Γιαννάκη!

Ἄλντε! Ὁρα νὰ πᾶς σχολεῖο. (Γου-

λῶνι τὰ μάτια του, κοιτάει τοῦς ἀράπηδες).

Καίτη και Νίνα, πλησιάζουν κατὰ ἕνα βῆμα.

Γιαννάκης, ὀπισθοχωρεῖ.—Φύγετε δνειρα! Φύγετε! (Γονατίζει). Μὰ τί θέλετε; Ὁ,τι... ζ,τι θέλετε... Τί θέλετε; Τί... Τί θ... τί θ... τί θέλετε;

Σκηνή ἑβδόμη

(Μπαίνει ἡ Μαρία με τὴν ἴδια μεταμόρφωση. Στέκεται ἀκίνητη).

Μαρία, με ἀργὴ και δυνατὴ φωνή.—Θέ-λου-με ἐ-σέ-να.

Νίνα, Καίτη και Μαρία, τεντώνουν τὸ δεξὶ χέρι ἀργὰ και καλοῦν τὸ Γιαννάκη με νοήματα. Ἡ κίνηση γίνεται δνὸ τρεῖς φορές).

Γιαννάκης, ἀρπάζει τὴν καρδέκλα, τὴ βάζει μπροστά του. Ὁχρῶνεται. Καθὼς εἶναι γονατισμένος, βλέπει τοῦς ἀράπηδες ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν πλάτη τὴς καρδέκλας. —Ἐμένα;

(Δείχνει τὸν δαντό του με τὸ χέρι του). Ἐμένα θέλετε; Ὁνεῖρο; Δὲν εἶσθε δνειρο;

Νίνα, Καίτη και Μαρία, νεύουν ὄχι με τὰ χέρια, σὺβοντας ὡς τὴ γῆ.

Γιαννάκης, με ἀπορία.—Δὲν εἶναι δνειρο... Ὁχ! Θεέ μου! Τί νᾶναι; Κλέφτες εἶναι; Κλέφτες! Ὁχ! (Δυνατὰ!) Τί θέλετε; Νά. Πάρτε. Πάρτε δ,τι θέλετε. Νά, πάρτε κί ὄχι ἔχω ἀπάνω μου. (Ἀδειάζει γρήγορα με φοβισμένες και νευρικές κινήσεις τὴς τοίπες του). Νά τοῦς βόλους μου, νὰ ἕνα δειφραγκα, νὰ τὸ μεταξωτό μου τὸ μαντήλι. Πάρτε, πάρτε (τοῦς τὰ ὀχρεῖ). Κί ἄπ' τὴν κάμαρα αὐτὴ πάρτε δ,τι θέλετε.

Καίτη και Νίνα, νεύουν με τὰ δνὸ χέρια ὄχι, ἐνῶ ἡ Μαρία φωνάζει δυνατὰ.

Μαρία.—Θέ-λου-με ἐ-σέ-να.

Γιαννάκης, κλαμιάρικα.—Γιατί; Τί νὰ με κάνετε; Ποῦ νὰ πάμε; (Κλαίει).

Μαρία.—Φιρ-λα-κή! Στὴ Φιρ-λα-κή πᾶ-με!

Γιαννάκης, ἑαφνιασμένος.—Φιρ-λακή;

Καίτη και Νίνα, νεύουν με τὰ κεφάλια τους ναι, χαμηλώνοντας ὡς τὴ γῆ, ἐνῶ ἡ Μαρία φωνάζει:

Μαρία.—Παλέφης με φίδι. Με θη-ρί-ο!

Γιαννάκης, μ' ἀπορία.—{Θηρίο; Φίδι;

Καίτη και Νίνα, νεύουν με τὸ κεφάλι τους «ναί, ναι», χαμηλώνουν ὡς τὴ γῆ, ἐνῶ ἡ Μαρία φωνάζει:

Μαρία.—Μπεῖς μέσα σὲ χα-ρα-μα-τιές!

Γιαννάκης, μ' ἀπορία.—Χαραμα-τιές; (Σαφνικά σηκώνεται ἀπάνω, κρατώντας μπροστά του τὴν καρδέκλα). Ἄ! Στὴν Φιρλακή! Τὸ θη-ρίο πού γονατίζει, τὸ φίδι με τὰ... τὰ... (ἀρπάζει τὴν καρδέκλα, ξόνει τὸ κεφάλι του και τὴ σηκώνει πάλι) τὰ... πῶς τὰ εἶχα πῆ... τὰ πο-δάρι, πού τοῦ, πού τοῦσπασα τὰ... τὰ πλευρά; Ναι;

Μαρία, Καίτη και Νίνα, νεύουν με τὰ κεφάλια, χαμηλώνοντας ὡς τὴ γῆ. (Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ

Ψηλά, στὸ πέμπτο πάτωμα, μονάχα ἕνα παράθυρο ἀγρυπνεῖ. Ὁ δρόμος ὁ ἀσφαλτοστρωμένος, κάτω, ἀπ' τὴν ψυχάλα ἔχει βραχεῖ.

Και πίσω ἀπ' τὸ παράθυρο, ἕνας νέος, με τὸν ἀγκάνα στὸ τραπέζι, τὰ δάχτυλα, σ' ἕνα βιβλίο ὡς σκύβει στὸ εἶσθ τὸ μῆτωλό του καίξει.

Μεσάνυχτα. Τοῦ τοίχου τὸ εἰκοσμέσ, στὸ διάδρομο, σημαίνει ἀργά. Σημαίνει, και μιὰ μουσικὴ ἀπαλή και σὰν ἀπόμακρη κολᾶ.

Κολᾶ μιὰ μουσικὴ, πού ναουορίζει και πού τὸ πνεῦμα γαληνεύει. Σὰ μιὰ φωνὴ ψυχῶν ἀγαπημένων, πού τραγουδοῦν, ἀπὸ τὰ ἔρεβη.

Κί εἶναι μαζί σὰν κάποια ἀναλαμπή, πού ὀχρει φῶς σὸ πειρασμένα. Σὰν ἀγγελου χαμόγελο σοφό, με βλέμματα χαμηλωμένα.

Μεσάνυχτα. Τ' ἀλύχτημα ἐνὸς σκύλου, ἔμμακρο, στὴ σιγὴ κολᾶ... [βλέπει: Ἔτσι μιὰ εἰκόνα ὁ νέος θαρρεῖ και μάντρα, ἕνα γλόμπο στὴ γωνιά.]

Μιὰ μάντρα κί ἕνα γλόμπο πού νυστά-σ' ἀγαπημένη γειτονιά. [Ἔτσι χάνεται ἕνας κατήφορος στὰ σκότη και, μέσ' στὰ σκότη, μιὰ σιὰ...]

Ποιὰ νᾶναι; Και γιὰ πού τάχα τραβᾶ; Αἰθέρια και θαμπὴ κί ἀχνή, σύμβολο μοιάζει, τὰ σβυσμένα πιά δνειρα, πούκανε παιδί.

Ψηλά, στὸ πέμπτο πάτωμα, μονάχος, πῶς τόλει τώρα ν' ἀγρυπνᾷ;

Και, συντροφιά, τοῦς χτύπους νᾶχη τοῦ ρολοιοῦ, στὴ σιγαλιά: [μόνο,

Κ. Π. ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

Ο ΑΣΠΡΟΣ ΛΥΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ από NORBERT SEVESTRE

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Έδώ κοιμάται μια κογκάι, είπε ο Μπά δείχνοντας την κάμαρα της Τι-Σάου.

— Για να ιδούμε, έκανε ο Νγκουγιέν.

Η πόρτα ήταν μισάνοιχτη. Την έσπρωξε, μα είδε άμέσως ότι η κάμαρα ήταν άδεια.

— Να έφυγε άραγε; ρώτησε μ' άμνηχανία.

— Όχι, έκανε ο Μπά, άκούστε.

Από την άλλη άκρη του διαδρόμου έφθαναν στ' αυτιά τους κάτι περιεργό-κρότοι.

— Έκεί είναι βέβαια! είπε ο Μπά. Βρίσκεται στην κάμαρα του κ. Ντελαλάντ μαζί με τα παιδιά.

— Άνοιξε αυτή την πόρτα! πρόσταξε ο Νγκουγιέν.

Το βάρβαρο αυτό πρόσταγμα που είπώθηκε με δυνατή φωνή, πάγωσε τη Σιμόνη.

Άφημένοι μόνοι τους, χωρίς καμιά βοήθεια, προστατεύει οι από τους έχθρους τους με μερικά γελοία έπιπλα, πώς θά μπορούσαν να τους άντισταθούν;

Η κογκάι και το κοριτσάκι δέν τολμούσαν να κάνουν ούτε το παραμικρό κίνημα μέσα στο στρώμα όπου ήταν τυλιγμένες. Και στην άρχή ο Ντενγί, τρομοκρατημένος και αυτός, κι' έξι άδικαιολόγητα, σκέφθηκε μήπως θά ήταν καλύτερο να παραδοθή χωρίς να δοκιμάση να άντισταθή.

Όστόσο δέν τό έκανε. Ήταν παιδί με καρδιά όμο-

κρός Ντενγί κι' έλεγε μέσα του πως έπρεπε να άμυνθή με κάθε θυσία.

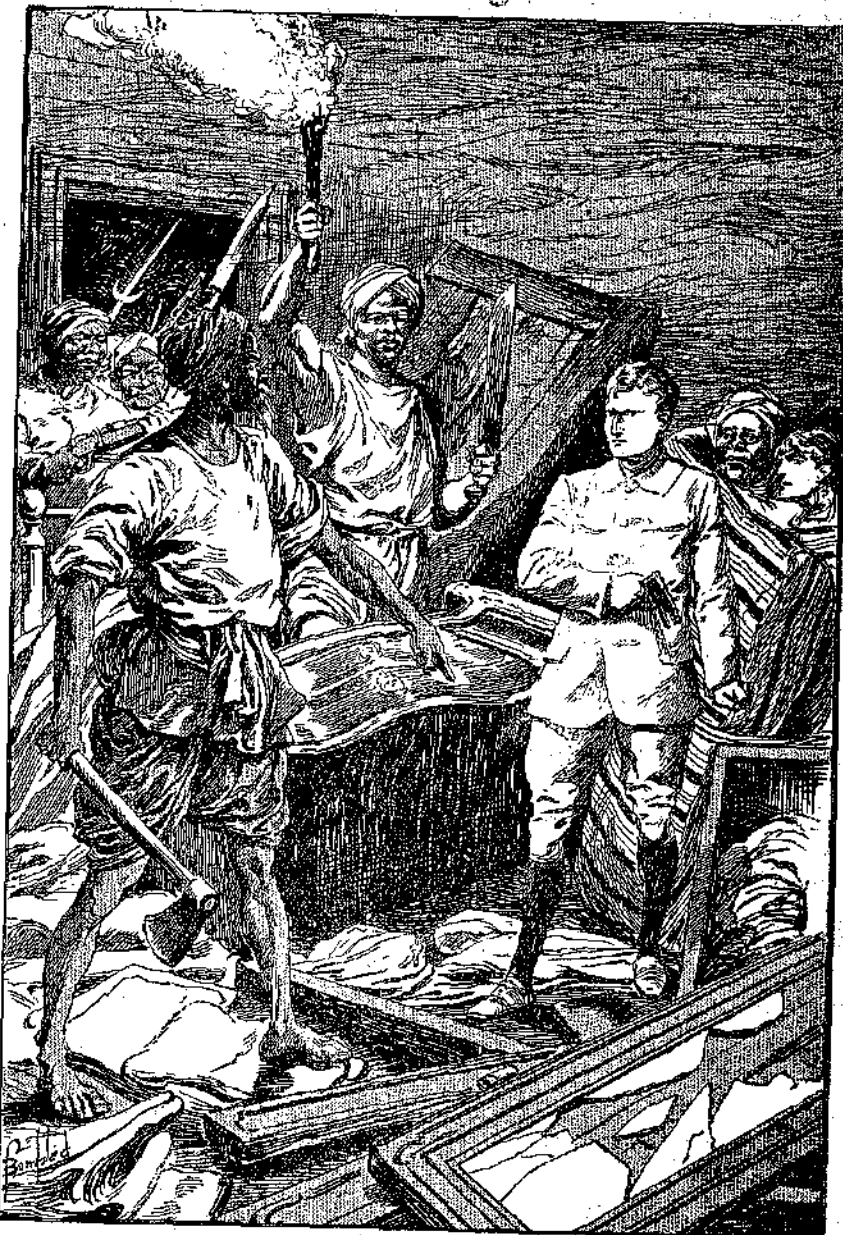
Σάν προσάτης της άδελφής του έπρεπε να τή ριφοκινδυνεύση όλα για να τήν σώση.

Μαζεύοντας όλο του τό θάρρος φώναζε με σταθερή φωνή:

— Ποιοί είσθε και τί θέλετε;

— Μή σε κόψετε! φώναζε ο Νγκουγιέν. Άνοιξε! αυτό μονάχα σου ζητούμε.

— Με συγχωρήτε, λάθος κάνετε. Με ποιά δικαίωμα μπήκατε εδώ μέσα και δίνετε διαταγές;

«— Πέταξε κάτω το πιστόλι σου, πρόσταξε ο Νγκουγιέν.» (Σελ. 187, στ. γ')

— Θα τή βουλώσης, σκυλόφραγκε, και θά κάνης αυτό που σου λέω;

Ο Ντενγί δέν φοδόνει πιά. Ή βρισιά τόν άγρίεψε.

— Να κάνω ό,τι μου λέτε; Όχι δέν θά τό κάνω. Και προσέξετε. Ή κ α ν ά φ α (*) δέν είναι μακριά.

— Άνοιξε άμέσως! φώναζε ο Τάν.

Ο Ντενγί κρατούσε πάντα τό μπράουινγκ του κατά τήν πόρτα.

Άντι για άλλη άπάντηση τράβηξε τή σκανδάλη, και μία φωνή λύσσα και πόνου άκούστηκε από τό διάδρομο.

Ένας από τούς ληστές είχε φάινεται χτυπηθεί και μάλιστα άσχημα.

Όστόσο ή φωνή του Νγκουγιέν άκούστηκε σκληρή και έπιτακτική:

— Δέν θέλεις να παραδοθή;

— Όχι άπάντησε σταθερά ο Ντενγί. Φύγετε απ'έδω. Δέν ντρέπεσθε λίγο που τα βάζετε με μια γυναίκα και με δυο παιδιά;

— Δέν άνοιγεις! επανέλαβε με φοβερή φωνή ο άρχιληστής.

— Πόσες φορές πρέπει να στο ξαναπώ;

— Καλά! Έμπρός! Έπάνω του! Σπάζετε τήν πόρτα!

Μέσα στο μπράουινγκ βρισκόνταν άκόμη τέσσερα φυσίγγια. Ο Ντενγί τάρριζε και τα τέσσερα κι' ύστερά γέμισε βιαστικά τό περιστρόφο που οί επινικελωμένες σφαίρες του τρυπούσαν χωρίς δυσκολία τίς σανίδες τής πόρτας και θά πλήγωσαν έίχωις άλλο μερικούς από τούς ληστές, γιατί απέξω άκούστηκαν φωνές πόνου και λύσσας και ή έπίθεση που πρόσταξε ο Νγκουγιέν άργησε κάπως να γίνη.

(*) Σ. τ. Σ. Ή φυλακή.

Μπροστά σ' αυτήν τήν άπροσδόκητη άντίσταση ο Νγκουγιέν βρισκόταν καθώς φαίνεται σε άμνηχανία. Δίχως άλλο ο ήράκλειος Τσοδ θά μπορούσε μοναχός του με τούς όμους του να βγάλη τήν πόρτα απ' τούς άρμούς της, αλλά κινδύνευε να δεχθή καμιά σφαίρα από μέσα και ο Νγκουγιέν δέν άποφάσιζε να εκθέση τή ζωή του πρωτοκαλλήκαρού του σ' ένα τέτοιο κίνδυνο. Εύκολο έπίσης ήταν ν' άπαντήσει στους πυροβολισμούς των πολιορκημένων με τόν ίδιο τρόπο. Μα ο σκοπός του Νγκουγιέν δέν ήταν να σκοτώση τούς μικρούς Ντελαλάντ. Τι όφελος θά είχε από τό φόνο τους; Αιτός ήθελε να τούς πιάση ζωντανούς κι' όχι νεκρούς γιατί μόνο μ' αυτό τόν τρόπο θά πετύχαινε τούς σκοπούς του.

Για λίγα λεπτά τό γενναίο παιδί είχε φέρει σε δύσκολη θέση ολόκληρη τή συμμορία που φαίνόταν πως είχε άποτραβηχτεί κ' έκανε σύσκεψη. Ύστερα όμως ή κατάσταση άλλαζε ριζικά.

— Ντενγί! Ντενγί! φώναζε μ' άπόγνωση ή Σιμόνη που τό κεφάλι της έσπρόδαινε από τό στρώμα. Προσοχή! Τό παράθυρο!

Άλλάζοντας τακτική οί κακούργοι είχαν χωριστεί σε δυο ομάδες. Και ενώ ο Τσοδ και δυο-τρεις άλλοι από τούς συντρόφους του έμειναν στο διάδρομο, χρησιμοποιώντας για προπόνηση ένα στρατιωτικό κρεβάτι, που δεκλωμένο στα δύο τούς έφόλαγε όπισσθήποτε από τίς σφαίρες, ο Νγκουγιέν, συνοδευόμενος από τόν Μπά κι' από τούς υπόλοιπους συμμορίτες, ξανακατέβηκε στο ισόγειο. Στην άλλη βρέθηκε μα έξωλη σκάλα. Αυτήν άκούμπησε ο Νγκουγιέν στο παράθυρο του κ. Ντελαλάντ και σκαρφώθηκε κι' ο ίδιος επάνω. Άπλισμένος μ' ένα σκαπάνι άρχισε να πελεκάη τίς γρίλιες και δέν άργησε να τίς σπάση.

Βέβαια μπρός στο παράθυρο ήταν βαλμένη ή βαρεία ντουλάπα, αλλά ως πότε θά βαστούσε στα χτυπήματα του Νγκουγιέν;

Μή τολμώντας ν' ανάψη φως ο Ντενγί πήρε πασπατευτά ως τό παράθυρο. Δέν του έμειναν πιά παρά έλάχιστα φυσίγγια. Γι' αυτό δέν ήθελε να τή χρησιμοποιήση παρά μόνο στην έσχάτη άνάγκη.

Στηρίζοντας τήν πλάτη του στο

κρεβάτι που κρατούσε τή ντουλάπα στριμωγμένη, έπερίμενε, προσπαθώντας να κρύψη δυο περισότερο μπορούσε, τήν άγωνία του.

— Κουράγιο! Μή χάνετε τήν ψυχραιμία σας, είπε στην άδελφή του. Δέν μας έχουν άκόμη στα χέρια τους και σ' αυτό τό διάστημα μπορεί να μας έρθη βοήθεια.

Όσο άπέθανη κι' άν ήταν ή έλπίδα αυτή, έδωσε λίγο θάρρος στο κοριτσάκι. Η Τι-Σάου κι' αυτή, προφυλαγμένες απ' τό στρώμα, συμμορφώθηκαν με τήν προσταγή του γενναίου παιδιού που στο βάθος δέν είχε μεγάλη πεποίθηση σ' αυτό που έλεγε. Άλλά ώστόσο ήταν άποφασισμένος ν' άμυνθή ως τό τέλος.

Τώρα τή χτυπήματα του τσεκούριου άκούγονταν να πέφτουν επάνω

«Η Σιμόνη τέντωσε τ' αυτί της...»

στην ντουλάπα. Ήταν γερό έπιπλο και άντεχε. Άλλά ως πότε θά μπορούσε να άντέξη; Αυτό δέν μπορούσε κανείς να τό κρίνη, κι' άλλωστε ο Ντενγί έπρεπε να στρέψη τήν προσοχή του προς τήν πόρτα που ο Τσοδ χτυπούσε με μανία, χρησιμοποιώντας τό σιδερένιο κρεβάτι για μοχλό.

Άν δέν ήταν βαλμένο μπροστά της τό κομμάτι, ή πόρτα θά είχε κιόλας γίνει χίλια κομμάτια. Όστόσο τά σανίδια τής άρχιζαν ν' άνοίγουν και οί ληστές δέν θ' άργούσαν να τήν σπάσουν τελεωτικά.

Μαζεύοντας όλο του τό θάρρος ο Ντενγί άρχισε πάλι να πυροβολή, μα οί σφαίρες του δέν χτυπούσαν πιά κανέναν γιατί ο Τσοδ και οί άνθρωποι του ήταν καλά φυλαγμένοι πίσω από τήν πρωτότυπη άσπίδα τους.

Σε λίγο ο Ντενγί θά βρισκόταν χωρίς πολεμοφόδια και τό χειρότερο είναι πως ο Νγκουγιέν από τό άλλο μέρος εξακολουθούσε να πελεκάη τό ντουλάπι και του είχε άνοιξει κιόλας ένα μεγάλο ρήγμα. Όταν έσπασε

έντελώς τό πίσω φύλλο, επέταξε έξω τά σεντόνια και τ' άσπρόρουχα που τό εγέμιζαν, έδωσε μια με τό τσεκούρι στον καθρέφτη που έσπασε σε χίλια κομμάτια, χώθηκε ο ίδιος άνάμεσα από τό άνοιγμα και πήδησε επάνω στο κρεβάτι.

Ο Ντενγί στράφηκε προς τό μέρος του κι' έρριξε στα τυφλά τίς τελευταίες του σφαίρες. Τό σκοτάδι έσωσε τόν Άσπρο Λύκο. Η μια σφαίρα πέρασε μακριά, ή δεύτερη τόν πήρε ζυστά στον ώμο και ή τρίτη άποστρακίστηκε επάνω στο τσεκούρι του.

Πάλλοντας τό φοβερό του όπλο ο Νγκουγιέν άρχισε να γελάη σατυρικά. Στο διάστημα αυτό, τό κομμάτι δέχθηκε ένα φοβερό τράνταγμα που τό έκανε να πέση κάτω άναποδογυρισμένο μαζί με τά συντρίμματα τής πόρτας.

Άφθονο φως πλημμύρισε τήν κάμαρα και ο Ντενγί άντίκρουσε μπροστά του μια γιγαντώσιμη μορφή.

— Πέταξε κάτω τό πιστόλι σου! πρόσταξε ο Νγκουγιέν.

— Ή σε σκοτώνω στη στιγμή, συμπλήρωσε ο Τσοδ.

Προσπαθώντας να κρύψη τή λύσσα του και τήν άπόγνωση του, τό γενναίο παιδί άφησε τό πιστόλι του να πέση χάμω. Ο Τσοδ

τό σήκωσε με βία και με δυο πηδήματα βρέθηκε στο στρώμα όπου ήταν τυλιγμένος ή Σιμόνη κι' ή Τι-Σάου.

Τό κοριτσάκι είχε λιποθυμήσει. Η κογκάι ήταν κι' αυτή μισοκλινοθυμισμένη. Στυγνός, άμλιητος ο Ντενγί στεκόταν μπροστά στον Άσπρο Λύκο που τόν παρατηρούσε με άγριο μίσος αλλά και με κάποια έκπληξη μαζί. Ο φοβερός αυτός κακούργος, άν έχι τίποτε άλλο, είχε ένα καλό. Ήταν γενναίος και ήξερε από γενναιότητα. Χωρίς να τό θέλη έθαύμαζε τήν ήρωική άντίσταση του μικρού Γάλλου, που αυτός μοναχός του είχε κατορθώσει ν' άντιμετωπίση τούς έχθρους.

Μα ο θαυμασμός αυτός δέν συνοδούταν από κανένα οίκτο. Σήκωσε τούς όμους του, στράφηκε στους άκολούθους του και τούς έδωσε μια σύντομη διαταγή.

Και τότε οί ληστές, που είχαν κιόλας δέσει και φμώσει τήν Τι-Σάου και τή Σιμόνη, παρέλαβαν τόν Ντε-

πλανώμενες σκιές των «ρομαντικών» που δεν έννοσθον να χράσιν την όμορφη του φρεγγαριού για το «παιδαγωγικό» μάθημα, τόσο δλεαστικός! Κι ήταν τόσο προκαλητική ή βρά η πόλις και τόσο παιχιδιάρικα τα φώτα της και τόσο γλυκειά εκείνη ή βραδυά! Μά ερχομαι και στις ψυχές μας κάτι σαν επανάσταση, κάποιο ψυχικό όργανο, μα άναγέννηση...

Όλα μας άρσαν τη βραδυά εκείνη. Άκόμα και το μάθημα μας εύχαριστούσε... Κι' όττε μια φορά γυρισαμε τό κεφάλι άνωπόμωνα στο ρολόι! Και μάς φάνηκε τόσο σύνομη ή άρα εκείνη! Κι' όλους μας έβλεπες ξαναγνωμένους όλους με καινούργια χαρούμενη μορφή, όλους τόσο διαφορετικούς άπ' τις άλλες μέρες!...

Κάτι σκίθησε μέσα μου σαν μέσο στην ήσυχία, ακούστηκε ή βραχνή φωνή κάποιου βαποριστή, που έφραγε, Πουός έρεο για ποι;

Δέν μουφραζε όμως στην ψυχή το ίδιο εκείνο σφέλιμο, που μού φέρνει τό χειμωνιάτικα βράδια, σαν ό άγρός φυσομανά, ή βραχνή φωνή του βαποριστή. Κι' όττε φαντάστηκα μανητήλια να κουνιόταναι όλοιβάρδι σ' άποκαιρεισμός...

Μόνο μά κάποια ζήλια γεννήθηκε μέσα σ' άκουσμά της. Μιά ζήλια για κελίνους τούς «τεχερούς» που τη στιγμή εκείνη δέν βρίσκονταν κλεισμένοι στή πνιγνή άτμόσφαιρα μιάς αιδουσας άλλα καθισμένοι στο κατάστρωμα—ήταν τόσο γλυκειά ή βραδυά—σ' απόλάμβαναν τ' άμορο θέαμα. Θάβλεπαν τά φώτα τ' άπομακρύνονκαι, θάφιναν πίσω τό δόρυφο του λιμανιού και σ' άπολάμβαναν τη νυχτιά αυτή τη γαλήνια σ' άπόλυτη ήσυχία σ' άνοιχτά, σ' α γαλάζια πλατάνια...

Κι' ήταν ή μόνη στιγμή που μού φάνηκε άσχημη άπ' όλη εκείνη τη βραδυά. Πάντα ή εύχαριστική για την τύχη μας θάναη σχετική, ποτέ μα ποτέ δέν θάναη άπόλυτη... Όπως δά και τίποτα σ' όσον κόσμο μας δέν είναι άπόλυτο!...

Ρέλια

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στό θέατρο κανεί φοβερό κρύο. Ό Μίμης στο φίλο του; — Πάμε να φύγουμε... Θά πουνητίασουμε σ' αυτή τη Σιβηρία.

Κάνε ύπομονή, φίλε μου. Η άλλη πράξη διαδραματίζεται στο Μαρόκον Κερκυραϊκό Ζιζάνιο

— Τά έρετες; Τάκη, τά γράμματα στο ταχυδρομείο; — Μάλιστα, μαμαμά, ήταν κι' ένα έπιγειον και τό έρετα πρώτο-πρώτο.

Μελαχροινός Ίπιπότης

Η δαυαλίσινα: — Τι λές, Κούλα; Δέν ξέρεις τί θά πη καθέρφης; Τι κοιτάζει τό πρωτό για να δής αν καθάρισες τό πρόσωπό σου;

— Την κατσατά, κυρία!

Κερκυραϊκό Ζιζάνιο

ΜΗ ΛΗΣΜΟΝΕΙΤΕ πός κάθε παραγγελία σας, για να εκτελεσθαι άμέσως, πρέπει να συνοδεύεται και με μία τυπωμένη ταμνία, άπ' αυτές με τις όποιες σας στέλνεται κάθε εβδομάδα τό φύλλο.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 263ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

17ης φυλλάδ. 12 του 1933, σελ. 140

Σ' αυτόν τόν Διαγωνισμό έλαβαν μέρος περισσότεροι παρά σ' όν περισινό. Κι' άκόμα, οι Συλλογές γενικά ήταν πληθεστερες και καλύτερες. Γ' αυτό είμαι πολύ εύχαριστήμην. Οι φίλοι μου έμαθαν και να συνθέτουν φράσεις Άσκήσεις, όσες να μη δυσκολεύονται κι' έγω να καταρτίζω μία συλλογή από 10-12 για κάθε φυλλάδιο. Μόνο οι καλύτερες έμεντες είναι σπάνιες, και τις περισσότερες άπ' αυτές που δημοσιεύω, είναι πιοχρωσμένη να τις δίνω σ' όν Άνατία να τις διορθώνη ή να τις στυχωρήνη άπ' την αρχή.

Ο νέος Διαγωνισμός θα προκηρυχθή σ' ότο έρχόμενο. Έκει οι νέοι συνδρομηταί θα ίδων τούς όρους, που δ' πάχουν όμοις και σ' όν Όδηγό. Σύμφωνα με αυτούς, ή άπονομή τών Βραβείων γίνεται ως εξής: Από κάθε Συλλογή, μετρά τις δημοσιεύσες Άσκήσεις, μετρά και πόσες άπ' αυτές είναι φράσεις και προσθέτω τούς δύο αριθμούς. Τό άθροισμα αυτό δίδει τη σειρά του στο διαγωνιζόμενο: Προηγείται όποιος έχει τό μεγαλύτερο άθροισμα, και από δύο που έχουν τό ίδιο, εκείνος που έχει τό δέυτερο αριθμό μεγαλύτερο, δηλαδή περισσότερες φράσεις Άσκήσεις. (Π. χ.: 6-12-7=20 προηγείται από τόν 15-7-5=20). Εξίσου παίζει καθένας τό ήμισυ του άθροισματος του. (Π. χ.: 20 δημοσιεύσες Άσκήσεις, οι 10 φράσεις=30. Εξίσου 15. Επειδή όμως οι Πίνακες τών Βραβείων θα γίνονταν πολλοί μεγάλοι με τούς τρεις αριθμούς κλάι σ' όν καθένα διαγωνιζόμενο, δημοσιεύω μόνο τόν αριθμό τών Εξίσημων, που άπ' αυτόν μαγτεύει κανείς άπάνω-κάτω και τούς δύο άλλους.

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, από 14Ε] εις έκαστον: Αλκυονίδες, Περισσειάτικη, Δάφνη Ψυχής, Αλκυονίτσα, Λών-Κιχάτης, Θασσαλέα, Έλληνίς, Τριφασιακή, Μπουλοτιέρης, της Έφροσσύ, Γεώργιος Μανουίδης, Ζήτω τό 21, Μέντιουμ, Άρχαμπέλη.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, από 12Ε] εις έκαστον: Μύρον της Άνδρου, Πνεύμα της Άντιλογίας, Ηχώ του Μαινάου, Τρολλαντώνης, Ολιβίριος Κρόμβελ, Κένταυρος Σεληνιώτικος, Οριζών, Παπαρούνα, Οραναία, Πρωγκίπισσα τών Δολλοριών, Κέρυνη Λεκάας, Θάλη Βλαστός, Κερκυραϊκό Άκρογιάλι, Φάουσκ, Χρυσή Πικαλουδίτσα, Έλλάς τού Μέλλωντος, Μυστηριώδης, Άστρον της Εύθυγίας.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, από 10Ε] εις έκαστον: Έλληνικός Ίδεώδης, Ονειρομένη Πατρίδα, Φατεινά Σκοτάδι, Οθέλλος, Πανσές, Απόλλων Σ. Άντωνίου, Μπέλλα, Ένδοξος Έλλάς, Κέρυνη Κούκλα, Βραιλιάνα, Θέλια, Μαργαρίτα.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ, από 8Ε] εις έκαστον: Ταξιδιάρης, Ύψιστος Πιπότης της Πατρίδος, Γολιάθ, Δημήτριος Αγερόν, Δευκή Καμέλια, Χαροσύνη τ' Άπριλ.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (κάτω τών 11 ετών). ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ηρακλής Παππάς [18Ε].—(Έκτός Διαγωνισμού: Πρόμαχος της Έλευθερίας [18Ε]). ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ίπιπότης τού Θανάτου [16Ε]. ΕΠΑΙΝΟΣ: Ίδομενύς [12Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, από 14Ε] εις έκαστον: Σουλφίς, Σύλλογος οι «Άνεμοί», Επεσεμένος Λόρδος Άδρουσταλάχη, Άήτητος, Αήμιος Άνδής, Πολυβάτης, Φραναίνα, Κυρά-Φροσύνη.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, από 12Ε] εις έκαστον: Ναπολεόν, Δεκαετατής Ονειροπόλος, Πρωτό Κελδήμια, Γεώργιος Χ, Χαλαμίπου.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12-15 ετών) ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δευκάτας [20Ε].—(Έκτός Διαγωνισμού: Δυσόχετος [20Ε]). ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πυγμαχός [18Ε].—Νυφούλα τ' Ορανοδ [18Ε] ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ρομαλέος Πικροτικός [16Ε].—Δοξασμένο. Τριπολιτσιανάκι [16Ε].—Μαγνήτης [16Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, από 14Ε] εις έκαστον: Άλκυονίδες, Περισσειάτικη, Δάφνη Ψυχής, Αλκυονίτσα, Λών-Κιχάτης, Θασσαλέα, Έλληνίς, Τριφασιακή, Μπουλοτιέρης, της Έφροσσύ, Γεώργιος Μανουίδης, Ζήτω τό 21, Μέντιουμ, Άρχαμπέλη.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, από 12Ε] εις έκαστον: Μύρον της Άνδρου, Πνεύμα της Άντιλογίας, Ηχώ του Μαινάου, Τρολλαντώνης, Ολιβίριος Κρόμβελ, Κένταυρος Σεληνιώτικος, Οριζών, Παπαρούνα, Οραναία, Πρωγκίπισσα τών Δολλοριών, Κέρυνη Λεκάας, Θάλη Βλαστός, Κερκυραϊκό Άκρογιάλι, Φάουσκ, Χρυσή Πικαλουδίτσα, Έλλάς τού Μέλλωντος, Μυστηριώδης, Άστρον της Εύθυγίας.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, από 10Ε] εις έκαστον: Έλληνικός Ίδεώδης, Ονειρομένη Πατρίδα, Φατεινά Σκοτάδι, Οθέλλος, Πανσές, Απόλλων Σ. Άντωνίου, Μπέλλα, Ένδοξος Έλλάς, Κέρυνη Κούκλα, Βραιλιάνα, Θέλια, Μαργαρίτα.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ, από 8Ε] εις έκαστον: Ταξιδιάρης, Ύψιστος Πιπότης της Πατρίδος, Γολιάθ, Δημήτριος Αγερόν, Δευκή Καμέλια, Χαροσύνη τ' Άπριλ.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΤΙΑ ΜΟΡΦΟΤΙΚΑ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Από τούς έν παρεμβάσει αριθμούς, ό πρώτος είναι τό ταχυδρομικό τού Έσπεριτικού και ό δέυτερος τού Έξωτερικού.

Ο Άγγλος της Αγάπης (με 60 εικόνας) δρ. 85 (16 και 29). Η Αδελφούλα μου, μυστιστόρημα Γρ. Σενοπούλου (με 24 εικόνας) δρ. 20. (7,50 και 15). Η Άσπύ Ζωή, υπό Άγγέλου Κασιγόννη, δρ. 8 (1 και 2). Η Έπιτυχία εις την Ζωή, υπό Άγγέλου Κασιγόννη, δρ. 8 (1 και 2). Η Εύτυχία, υπό Άγγέλου Κασιγόννη, δρ. 8 (1 και 2). Το Θύμα τού Φθόγου, (με 20 εικόνας) δρ. 30. (9,50 και 20). Παιδιών Θάνατον, Γρ. Σενοπούλου, δι' έρετας Σχολείων και Οικογενειών, Α' Τόμος δρ. 20. (7,50 και 15). Β' Τόμος δρ. 20. (7,50 και 15). Παιδικόν Πνεύμα, (Τομίδιον, Γ') δρ. 5. (1 και 2). Πρός ό Νικόου, (με 24 εικόνας) δρ. 30. (9,50 και 20). Ο Πνευμοπώλης, (με 24 εικόνας) δρ. 30. (9 και 18). Υπέρ Πατρίδος, (με 24 εικόνας) δρ. 30. (10,50 και 21). Ο Φόνης, έμμετρον διήγημα δρ. 7. (3,50 και 5,50).

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, από 14Ε] εις έκαστον: Άλκυονίδες, Περισσειάτικη, Δάφνη Ψυχής, Αλκυονίτσα, Λών-Κιχάτης, Θασσαλέα, Έλληνίς, Τριφασιακή, Μπουλοτιέρης, της Έφροσσύ, Γεώργιος Μανουίδης, Ζήτω τό 21, Μέντιουμ, Άρχαμπέλη.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, από 12Ε] εις έκαστον: Μύρον της Άνδρου, Πνεύμα της Άντιλογίας, Ηχώ του Μαινάου, Τρολλαντώνης, Ολιβίριος Κρόμβελ, Κένταυρος Σεληνιώτικος, Οριζών, Παπαρούνα, Οραναία, Πρωγκίπισσα τών Δολλοριών, Κέρυνη Λεκάας, Θάλη Βλαστός, Κερκυραϊκό Άκρογιάλι, Φάουσκ, Χρυσή Πικαλουδίτσα, Έλλάς τού Μέλλωντος, Μυστηριώδης, Άστρον της Εύθυγίας.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, από 10Ε] εις έκαστον: Έλληνικός Ίδεώδης, Ονειρομένη Πατρίδα, Φατεινά Σκοτάδι, Οθέλλος, Πανσές, Απόλλων Σ. Άντωνίου, Μπέλλα, Ένδοξος Έλλάς, Κέρυνη Κούκλα, Βραιλιάνα, Θέλια, Μαργαρίτα.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ, από 8Ε] εις έκαστον: Ταξιδιάρης, Ύψιστος Πιπότης της Πατρίδος, Γολιάθ, Δημήτριος Αγερόν, Δευκή Καμέλια, Χαροσύνη τ' Άπριλ.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (κάτω τών 11 ετών). ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ηρακλής Παππάς [18Ε].—(Έκτός Διαγωνισμού: Πρόμαχος της Έλευθερίας [18Ε]). ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ίπιπότης τού Θανάτου [16Ε]. ΕΠΑΙΝΟΣ: Ίδομενύς [12Ε].

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΤΙΑ ΜΟΡΦΟΤΙΚΑ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Από τούς έν παρεμβάσει αριθμούς, ό πρώτος είναι τό ταχυδρομικό τού Έσπεριτικού και ό δέυτερος τού Έξωτερικού.

Ο Άγγλος της Αγάπης (με 60 εικόνας) δρ. 85 (16 και 29). Η Αδελφούλα μου, μυστιστόρημα Γρ. Σενοπούλου (με 24 εικόνας) δρ. 20. (7,50 και 15). Η Άσπύ Ζωή, υπό Άγγέλου Κασιγόννη, δρ. 8 (1 και 2). Η Έπιτυχία εις την Ζωή, υπό Άγγέλου Κασιγόννη, δρ. 8 (1 και 2). Η Εύτυχία, υπό Άγγέλου Κασιγόννη, δρ. 8 (1 και 2). Το Θύμα τού Φθόγου, (με 20 εικόνας) δρ. 30. (9,50 και 20). Παιδιών Θάνατον, Γρ. Σενοπούλου, δι' έρετας Σχολείων και Οικογενειών, Α' Τόμος δρ. 20. (7,50 και 15). Β' Τόμος δρ. 20. (7,50 και 15). Παιδικόν Πνεύμα, (Τομίδιον, Γ') δρ. 5. (1 και 2). Πρός ό Νικόου, (με 24 εικόνας) δρ. 30. (9,50 και 20). Ο Πνευμοπώλης, (με 24 εικόνας) δρ. 30. (9 και 18). Υπέρ Πατρίδος, (με 24 εικόνας) δρ. 30. (10,50 και 21). Ο Φόνης, έμμετρον διήγημα δρ. 7. (3,50 και 5,50).

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, από 14Ε] εις έκαστον: Άλκυονίδες, Περισσειάτικη, Δάφνη Ψυχής, Αλκυονίτσα, Λών-Κιχάτης, Θασσαλέα, Έλληνίς, Τριφασιακή, Μπουλοτιέρης, της Έφροσσύ, Γεώργιος Μανουίδης, Ζήτω τό 21, Μέντιουμ, Άρχαμπέλη.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, από 12Ε] εις έκαστον: Μύρον της Άνδρου, Πνεύμα της Άντιλογίας, Ηχώ του Μαινάου, Τρολλαντώνης, Ολιβίριος Κρόμβελ, Κένταυρος Σεληνιώτικος, Οριζών, Παπαρούνα, Οραναία, Πρωγκίπισσα τών Δολλοριών, Κέρυνη Λεκάας, Θάλη Βλαστός, Κερκυραϊκό Άκρογιάλι, Φάουσκ, Χρυσή Πικαλουδίτσα, Έλλάς τού Μέλλωντος, Μυστηριώδης, Άστρον της Εύθυγίας.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, από 10Ε] εις έκαστον: Έλληνικός Ίδεώδης, Ονειρομένη Πατρίδα, Φατεινά Σκοτάδι, Οθέλλος, Πανσές, Απόλλων Σ. Άντωνίου, Μπέλλα, Ένδοξος Έλλάς, Κέρυνη Κούκλα, Βραιλιάνα, Θέλια, Μαργαρίτα.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ, από 8Ε] εις έκαστον: Ταξιδιάρης, Ύψιστος Πιπότης της Πατρίδος, Γολιάθ, Δημήτριος Αγερόν, Δευκή Καμέλια, Χαροσύνη τ' Άπριλ.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (κάτω τών 11 ετών). ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ηρακλής Παππάς [18Ε].—(Έκτός Διαγωνισμού: Πρόμαχος της Έλευθερίας [18Ε]). ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ίπιπότης τού Θανάτου [16Ε]. ΕΠΑΙΝΟΣ: Ίδομενύς [12Ε].

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΤΙΑ ΜΟΡΦΟΤΙΚΑ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Από τούς έν παρεμβάσει αριθμούς, ό πρώτος είναι τό ταχυδρομικό τού Έσπεριτικού και ό δέυτερος τού Έξωτερικού.

Ο Άγγλος της Αγάπης (με 60 εικόνας) δρ. 85 (16 και 29). Η Αδελφούλα μου, μυστιστόρημα Γρ. Σενοπούλου (με 24 εικόνας) δρ. 20. (7,50 και 15). Η Άσπύ Ζωή, υπό Άγγέλου Κασιγόννη, δρ. 8 (1 και 2). Η Έπιτυχία εις την Ζωή, υπό Άγγέλου Κασιγόννη, δρ. 8 (1 και 2). Η Εύτυχία, υπό Άγγέλου Κασιγόννη, δρ. 8 (1 και 2). Το Θύμα τού Φθόγου, (με 20 εικόνας) δρ. 30. (9,50 και 20). Παιδιών Θάνατον, Γρ. Σενοπούλου, δι' έρετας Σχολείων και Οικογενειών, Α' Τόμος δρ. 20. (7,50 και 15). Β' Τόμος δρ. 20. (7,50 και 15). Παιδικόν Πνεύμα, (Τομίδιον, Γ') δρ. 5. (1 και 2). Πρός ό Νικόου, (με 24 εικόνας) δρ. 30. (9,50 και 20). Ο Πνευμοπώλης, (με 24 εικόνας) δρ. 30. (9 και 18). Υπέρ Πατρίδος, (με 24 εικόνας) δρ. 30. (10,50 και 21). Ο Φόνης, έμμετρον διήγημα δρ. 7. (3,50 και 5,50).

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, από 14Ε] εις έκαστον: Άλκυονίδες, Περισσειάτικη, Δάφνη Ψυχής, Αλκυονίτσα, Λών-Κιχάτης, Θασσαλέα, Έλληνίς, Τριφασιακή, Μπουλοτιέρης, της Έφροσσύ, Γεώργιος Μανουίδης, Ζήτω τό 21, Μέντιουμ, Άρχαμπέλη.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, από 12Ε] εις έκαστον: Μύρον της Άνδρου, Πνεύμα της Άντιλογίας, Ηχώ του Μαινάου, Τρολλαντώνης, Ολιβίριος Κρόμβελ, Κένταυρος Σεληνιώτικος, Οριζών, Παπαρούνα, Οραναία, Πρωγκίπισσα τών Δολλοριών, Κέρυνη Λεκάας, Θάλη Βλαστός, Κερκυραϊκό Άκρογιάλι, Φάουσκ, Χρυσή Πικαλουδίτσα, Έλλάς τού Μέλλωντος, Μυστηριώδης, Άστρον της Εύθυγίας.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, από 10Ε] εις έκαστον: Έλληνικός Ίδεώδης, Ονειρομένη Πατρίδα, Φατεινά Σκοτάδι, Οθέλλος, Πανσές, Απόλλων Σ. Άντωνίου, Μπέλλα, Ένδοξος Έλλάς, Κέρυνη Κούκλα, Βραιλιάνα, Θέλια, Μαργαρίτα.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ, από 8Ε] εις έκαστον: Ταξιδιάρης, Ύψιστος Πιπότης της Πατρίδος, Γολιάθ, Δημήτριος Αγερόν, Δευκή Καμέλια, Χαροσύνη τ' Άπριλ.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (κάτω τών 11 ετών). ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ηρακλής Παππάς [18Ε].—(Έκτός Διαγωνισμού: Πρόμαχος της Έλευθερίας [18Ε]). ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ίπιπότης τού Θανάτου [16Ε]. ΕΠΑΙΝΟΣ: Ίδομενύς [12Ε].

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΤΙΑ ΜΟΡΦΟΤΙΚΑ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Από τούς έν παρεμβάσει αριθμούς, ό πρώτος είναι τό ταχυδρομικό τού Έσπεριτικού και ό δέυτερος τού Έξωτερικού.

Ο Άγγλος της Αγάπης (με 60 εικόνας) δρ. 85 (16 και 29). Η Αδελφούλα μου, μυστιστόρημα Γρ. Σενοπούλου (με 24 εικόνας) δρ. 20. (7,50 και 15). Η Άσπύ Ζωή, υπό Άγγέλου Κασιγόννη, δρ. 8 (1 και 2). Η Έπιτυχία εις την Ζωή, υπό Άγγέλου Κασιγόννη, δρ. 8 (1 και 2). Η Εύτυχία, υπό Άγγέλου Κασιγόννη, δρ. 8 (1 και 2). Το Θύμα τού Φθόγου, (με 20 εικόνας) δρ. 30. (9,50 και 20). Παιδιών Θάνατον, Γρ. Σενοπούλου, δι' έρετας Σχολείων και Οικογενειών, Α' Τόμος δρ. 20. (7,50 και 15). Β' Τόμος δρ. 20. (7,50 και 15). Παιδικόν Πνεύμα, (Τομίδιον, Γ') δρ. 5. (1 και 2). Πρός ό Νικόου, (με 24 εικόνας) δρ. 30. (9,50 και 20). Ο Πνευμοπώλης, (με 24 εικόνας) δρ. 30. (9 και 18). Υπέρ Πατρίδος, (με 24 εικόνας) δρ. 30. (10,50 και 21). Ο Φόνης, έμμετρον διήγημα δρ. 7. (3,50 και 5,50).

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, από 14Ε] εις έκαστον: Άλκυονίδες, Περισσειάτικη, Δάφνη Ψυχής, Αλκυονίτσα, Λών-Κιχάτης, Θασσαλέα, Έλληνίς, Τριφασιακή, Μπουλοτιέρης, της Έφροσσύ, Γεώργιος Μανουίδης, Ζήτω τό 21, Μέντιουμ, Άρχαμπέλη.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, από 12Ε] εις έκαστον: Μύρον της Άνδρου, Πνεύμα της Άντιλογίας, Ηχώ του Μαινάου, Τρολλαντώνης, Ολιβίριος Κρόμβελ, Κένταυρος Σεληνιώτικος, Οριζών, Παπαρούνα, Οραναία, Πρωγκίπισσα τών Δολλοριών, Κέρυνη Λεκάας, Θάλη Βλαστός, Κερκυραϊκό Άκρογιάλι, Φάουσκ, Χρυσή Πικαλουδίτσα, Έλλάς τού Μέλλωντος, Μυστηριώδης, Άστρον της Εύθυγίας.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, από 10Ε] εις έκαστον: Έλληνικός Ίδεώδης, Ονειρομένη Πατρίδα, Φατεινά Σκοτάδι, Οθέλλος, Πανσές, Απόλλων Σ. Άντωνίου, Μπέλλα, Ένδοξος Έλλάς, Κέρυνη Κούκλα, Βραιλιάνα, Θέλια, Μαργαρίτα.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ, από 8Ε] εις έκαστον: Ταξιδιάρης, Ύψιστος Πιπότης της Πατρίδος, Γολιάθ, Δημήτριος Αγερόν, Δευκή Καμέλια, Χαροσύνη τ' Άπριλ.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (κάτω τών 11 ετών). ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ηρακλής Παππάς [18Ε].—(Έκτός Διαγωνισμού: Πρόμαχος της Έλευθερίας [18Ε]). ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ίπιπότης τού Θανάτου [16Ε]. ΕΠΑΙΝΟΣ: Ίδομενύς [12Ε].

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

λένε και «συμπλήρωμα του σχολείου» και «βοηθό του δασκάλου».

Πώς, Άγνή Καρδιά, τόν θυρομούχι πολύ καλά τόν παιδί μου Δελφίνα τού Εύξελινου, που σήμερα είναι ένας τόσο διακεκομμένος γιατρός. Και χάριμα πολύ που με θυμάται και κείνος και σ' ό μίλησε για μένα, έμα σε είδες με τό Σήμα. Σ' εύχαριστώ για την προθυμία που θα λάβεινες μέρος σ' όν έστιασμά της Πεντηκονταετηρίδος μου, άλλ' άφοδ όποφέρης τώρα από φλεβιάδα, δέν κάνει να κουρασθής. Εύχομαι περαστικά.

Άρω το γράμμα σου, Μπουμπουλίνα, με τις έντυπώσεις από τό χιόνια και τις αποκριές. Άλήθεια πέτος, μ' έδεινον τόν καλόκαιρο, και τά κούλουμα δέν έγιναν όπως άλλωστε, γιατί οι περισσότεροι, αντί να κείνον έκδρομή, προτίμησαν, όπως σου, να πείνε σ' κινηματογράφο. Εύτυχώς ό καιρός διαρθώθηκε, ή άνοιξη σε λίγο μπαίνει, κι' άς ελπίσουμε πως δέν θα ξαναγορίσουν τά κρύα...

Χλωπό Λουλούδι, αυτό τό ψευδώνυμο σου ανέκρινα και σου έστειλα χαρτί άποσων και Μ. Μυστικά. Χαίρω που πέτυχες σε όλα τά μαθήματα. Μά ήταν δυνατό να μην πέτυχες άφοδ άκοπίσες τόσο; Ναι, πρέπει να γίνει κι' έτσι ένας κύκλος από Διαπλαστούλα και Διαπλασοπούλες, και δέν θα είναι δύσκολο άφοδ μ' έβουσι και δ' κ. Γυμνασιάρχης σας.

Ναυτοπούλα της Άνδρου, θά είδες και σ' ότε αυτό σου ανέκρινα από τό προταθέντα ψευδώνυμο. Πολύ λυπηθήκα για την άρρώστεια της Αίλιαν Χάρεθ. Σε παρακαλώ να της πής εκ μέρος μου περαστικά κι' σ' ό ανυπομονά να μού γράψη κι' ή ίδια πως πηγαίνει καλύτερα. Φιλώ και τόν μικρό αδελφό σου και τόν περιμένω.

Χαίρω πολύ για την άπόφασή σου, Φώς Σκοταδιού. Ήταν καιρός βέβαια, άφοδ τρία τώρα χρόνια είσαι συνδρομητής μου. Σ' ανέκρινα τό ψευδώνυμο της προτιμής σου, αν και να σου πω την αλήθεια, δέν τό πολυκατάλαβα. Τ' έννοσις σου μ' αυτό τό «φώς σκοταδιού»; Άπλάς έκαμες ένα εδμήρω για γούστο, για παιχνιδί, ή έχει κάποιο νόημα, τοάχρη, δέν πέτυχάνα κανείς πάντα με τό πρώτο...

Πολύ καλή έντυπωση μού έκαμες, Μπέλλα Ζαίλι, τό πρώτο σου γράμμα. Όσο για τό κομμάτι σου, θά τό διαβάσω με τό σκεφάλω του και θά σου πω. Έλλάς τώρα να μού γράψης συχνά. Ναι, τό θηλυκό άρθρο τού πληθυντικού άλλο τό γράφουν ή (και με ύπογεγραμμένη μάλιστα ή) και άλλοι σε άν τό άρσενικό. Οι πρώτοι λένε ότι τό α τού αί γίνεται η και τό γιώτα ύπογράφεται. Οι άλλοι ίσχυρίζονται ότι δ' λαός, όπως λέει οι άντρες, ειπε και σε γυναίκης, εκάστις δηλαδή τό αρσενικό άρθρο με τό θηλυκό, σ' όν πληθυντικό, κι' ή γλώσσα του έχει πιά ένα μόνο και για τά δύο γένη, όπως και σ' άλλες γλώσσες τό άρθρο τού πληθυντικού είναι κοινό, (γαλλικά π. χ. ενικός le pere, Ia mere, αλλά πληθυντικός les peres, les meres). Κατά τη γνώμη μου, αυτοί έχουν παρρασότερο δικιο και γι' αυτό κι' έγω γράφω πάντα οι γυναίκης, οι μέλισσες, οι έννοσις κτλ.

Τά έλαβα όλα, Έλληνικός Ίδεώδης, και για τό ποιήμα θά τ' όπ έμα τό διαβάσω με τό σκεφάλω του. Η συνδρομή της «Νέας Έστιας» είναι 160 δρ. για ένα χρόνο και 85 δρ. για έξη μήνες. Οι συνδρο-

λένε και «συμπλήρωμα του σχολείου» και «βοηθό του δασκάλου».

Πώς, Άγνή Καρδιά, τόν θυρομούχι πολύ καλά τόν παιδί μου Δελφίνα τού Εύξελινου, που σήμερα είναι ένας τόσο διακεκομμένος γιατρός. Και χάριμα πολύ που με θυμάται και κείνος και σ' ό μίλησε για μένα, έμα σε είδες με τό Σήμα. Σ' εύχαριστώ για την προθυμία που θα λάβεινες μέρος σ' όν έστιασμά της Πεντηκονταετηρίδος μου, άλλ' άφοδ όποφέρης τώρα από φλεβιάδα, δέν κάνει να κουρασθής. Εύχομαι περαστικά.

Άρω το γράμμα σου, Μπουμπουλίνα, με τις έντυπώσεις από τό χιόνια και τις αποκριές. Άλήθεια πέτος, μ' έδεινον τόν καλόκαιρο, και τά κούλουμα δέν έγιναν όπως άλλωστε, γιατί οι περισσότεροι, αντί να κείνον έκδρομή, προτίμησαν, όπως σου, να πείνε σ' κινηματογράφο. Εύτυχώς ό καιρός διαρθώθηκε, ή άνοιξη σε λίγο μπαίνει, κι' άς ελπίσουμε πως δέν θα ξαναγορίσουν τά κρύα...

Χλωπό Λουλούδι, αυτό τό ψευδώνυμο σου ανέκρινα και σου έστειλα χαρτί άποσων και Μ. Μυστικά. Χαίρω που πέτυχες σε όλα τά μαθήματα. Μά ήταν δυνατό να μην πέτυχες άφο

χαρτί Δύσεων και τή διεύθυνση του Ι, Ζ. Έστελα: προηγούμενο γράμμα σου δέν έλαβα.) **Πρίγκιπα Σερνίν** (είδα τή εχθρομή στο Σκοπό, έδειξα μάλιστα τή γράμμα σου και στον κ. Φαίδωνα, πού είπα από τή νησί σας και τή έβρε; έσα άναφέρας.) **Ντενγί** (χαίρω πολύ γιά τήν άπόφασή σου και σ' εύχαριστώ γιά τή καλά λόγια: ναι, μπορούσε νάχαμε γνωριστεί κι' από πρωτίτερα, αλλά, εύτυχώς, έχουμε ακόμα καιρό: είσαι στην Γ' τού Γυμνασίου αλλά φαντάσου δι: έχω φίλες και φοιτήτριες.) **Μαρίαν Ι. Παπαναστασίον** (εύχαριστώ πολύ γιά τή ξεσπάθωμα.) **Άφρον του Ιονίου** (τά έλαβα έλα.) **Άγγελαν Ειρήνης** (ή άπάντησή μου έκαίνη στο 10ο φύλλο ήταν γιά τή **Μέλισσα**: ώστε κανένα ύπόλοιπο δέν έχω στη δική σου διάθεση.) **Κεφαλιωνιτσιόλαν** (δχι, δέν σοβ τή πηραν ακόμα: πρέπει όμως νά τή άνακώσης.) **Πρόμαχον τής Έλευθερίας** (μάλιστα, θά τή διαθέσω και θά σοβ πώ.) **Σπ.** και **Κων. Στεφανοπούλου** (μή στέλνεται έτσι λύσεις: διαθέστε τόν 'Οδηγό.) **Ναυτάμι** (έλαβα εύχαριστώ: έστελα 4 τετράδια: ο **Κ. Σ.** δέν είναι συνδρομητής και μπορείς νά τόν έγγραφής.) **Ιωάν. Μαγαμαθάν** (έστελα άλλο.) **Γέρον του Μωριά** (έστελα.) **Ρίζαν Κομνηνού** (εύχαριστώ πολύ: παρασυνιά τής μαμράς: κάρτε ένα 'Οδηγό κι' εκεί θά ίδής τί πρέπει νά κάμης.) **Άννη Όνερα** (έπί άπιστροφή δχι δέν αναλαμβάνω τέτοια εθόνη.) **Άνδριωτάκι** (έστελα.) **Ισιδα, Τρίο Καρτζίνο** κτλ.

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά τήν 10 Μαρτίου θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 26ου Διαγωνισμού. Αί λύσεις του φύλλοδίου τούτου δεκταί μέχρι 17 Μαΐου.

168. Δελτίγγος
 'Αρχίζω με τή πρῶτη νά γελῶ...
 Μά με τή δεύτερο με πιάνει τρόμος
 — Θερί! νά μή με πῶν, γιά τή Θεό!
 — Μά κοίτα πῶς έστρώθηκε ο δρόμος,
 'Αφού ένωσα έγώ αυτά τή δυό!

169. Μεταγραμματισμός
 Πουλί ήταν πριν, μά δύσκολα
 Πετούσε τή καιμένο.
 Γι' αυτό κεφάλι έλλαξε
 Καί, άν και χωρίς φτερά,
 Τώρα πετάει και χάνεται
 — Τού χρόνου κι' από μέρος —
 Πιό γρήγορα κι' από τήν κίο
 Γοργή περισσότερο.

170. Αίνιγμα
 Ούράνιο σῶμα
 τάσωνεκό μου
 Δική μας χώρα
 τή θηλυκό μου
 Και πόλη άρχαία
 τή ουδέτερό μου

171. Παίγνιον
 Πόσα — δέν χρειάζεται σοφία —
 Κάνουν δέκα έξ και δέκα τρία;

172. Κρυπτογραφικόν
 1 2 3 4 5 6 7 = Μέγας νεώτερος φιλόσοφος
 2 3 4 2 5 6 7 = Γίνας
 3 5 6 7 = 'Αρχ. βασιλεύς
 4 6 7 1 2 3 2 = Χώρα τής 'Ιταλίας
 5 1 6 3 6 6 6 = Πόλις τής Τουρκίας
 6 1 2 = Μέτρον
 7 6 1 5 6 7 = Νήσος τού Αιγαίου

173-177. Μαγικός Τίτλος
 Τή άναλλαγή ενός γράμματος εκάστης τών κάτωθι λέξεων δι' ενός γνωστού ήγεμονικού τίτλου (άφρικανικού βασιλείου), πάντοτε τού αυτού, νά σχηματισθού άνευ άναγραμματισμού. Άλλαι τόσαι λέξεις:

178. Τριπλή 'Ακροστιχίς
 Τά μέν άρχικά τών κάτωθι ζητούμενων λέξεων άποτελούν τραγικήν βασιλίαν, τή δε δεύτερα γράμματα άρχαιότατον βασιλέα, και τή τρίτα βασιλίαν βαρβάρων.

1, Μέγας άρχιτέκτων 2, Μέρος τής οικοδομής 3, Ζῶν φορηγόν 4, Κατήγορος τού Σωκράτους 5, Νήσος τής Ευρώπης 6, Άντωνμία 7, Συγκριτικόν.

179-183. 'Ομοίωμορφα Φωνηεντάκινα
 1. ΑΚΝ = Θηλυκόν άγρίου ζώου.
 2. ΑΚΝ = Σχολείον.
 3. ΑΚΝ = Πετηνόν.
 4. ΑΚΝ = Χώρα.
 5. ΑΚΝ = 'Ορος.

184. Τρίπος

ο	ο	ο	ο	ο	ο
ο	ο	ο	ο	ο	ο
ο	ο	ο	ο	ο	ο
ο	ο	ο	ο	ο	ο
ο	ο	ο	ο	ο	ο

[Άπό βγαθυθείας Συλλογής τού 26ου Διαγωνισμού πρὸς ούνηθαι Πνευμ. 'Ασκήσεων].

ΑΥΣΗΙΣ

των Πνευματ. 'Ασκήσεων τού φύλ. 1

1. 'Αμαζόνιος ('Αμαζόν, 'Ιος). — 2. Σίσιφος (σύ, σύ, φῶς). — 3. Δρόμος-δρομος. — 4. 'Αργός-'Αργός. — 5. ΔΗΜΗΤΡΑ 6. Σπιάς άναρ άνη Ε Ε Ν θρωπος ('Η άνάΜΕΓΑΡΟΝ γνωσις κατῶ στήλας Η Α Π Ι έξ άριστερών και έν ΤΕΡΠΟΝΟΝ τών κάτω). — 7. Τό Ρ Ο Ο Ο πνερωτόν είναι τή Α Ν Ν Ι Ν Ο Σ Δ: Δαρείος, 'Αδμητος, Μήδεια, Καρόλιος, Καναδάς). — 8, ΜΕΝΕΛΑΟΣ (Μέλισσα, ΣΕΛήνη, ΜαΝουήλ, Τέν'Εδος, ΒαροΑίνον, 'Αγγλία, ΛονδίνΟν, Βουδαπέστη). — 9. Τό στραβόν τή έβλο ή φωτιά τή σιάζει. — 10. 'Ερῶμόυ. κοῦς άπένας (έν θή μου, τούς, άπό νι ας).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΔ'—209]

Κηρῶσω δέμηνα διαγωνισμό ήθοποιών. Συμμετοχή τριδραχμῶς. Καν Σ. Κατζηρωαίκο, Χαλκηδόνος 4, 'Αθήνας. **Φρά- Ντιάβαλα, Ροδαδάκτυλος 'Ηῶς**

Μπαίνοντας στον Διαπλασκόμομο χαίρετώ δλους και ελς. **Φίγκαρο**

Οριέτη, άλληλογράφοιμε; Πού νά σοβ γράψω; 'Εάν θές γράψε πρώτη. Δ/σίς μου: Άδα Μαρτίν Καπουσίδου. δδδς Παπαηλίου 22, 'Αθήνας, διὰ: **Ναζιάρα**

Ανταλλάσω τετραδάκινα με δλους-εσ. Γράφατε πρώτοι: Δ/σίς Νίκου Παπαλάρον. Τελωνιστόν, Καλάμας, διὰ **'Ανδριωτάκι**

[ΑΔ'—213]
Αλεν Πίνγκρον, Κρόφου. Μία Μάους—Μ. Κ.
 Στέφαν, 'Εμμα Μόρσελαντ

[ΑΔ'—214]
Στέφαν, εύχαριστώ. Και τή διάβασμα πῶς πῶσι; 'Εφτασε στην αρχή;
 'Εμμα Μόρσελαντ

[ΑΔ'—215]
Τσίκουδα, εύχαριστώ. Τά συγκαρητηριά μου γιά τās προόδους σου.
 'Εμμα Μόρσελαντ

[ΑΔ'—216]
Πρωτομπαίνοντας στο Διαπλασκόμομο, χαίρετώ δλους-εσ. 'Αλληλογράφω και ανταλλάσω Μ. Μυστικά. Γράφατε: 'Αφροδίτη Ρακτοπούλου, Φωτογραφιστόν, Βέρροια, διὰ: **Χλωμό Δουλουδι**

[ΑΔ'—217]
Δαγωνισμός (ΑΔ'—145) παρατείνεται μήνα: συμμετάσχετε δλοι-ελς.
 'Αγγή Καρδιά

[ΑΔ'—218]
Φραλίχ, γιατί ο δδλλογός σου βρωδύει τήν πῶσα τού Φραλίχ και δχι κανενός ΑΔΑΟΥ;
 'Εβρωνωτής

[ΑΔ'—219]
Δώρθωσις τής (ΑΔ'—188). Δ/σίς: Άδα Κικίη Σπάρου. Σκοπέλου 9, Θεσσαλονικήν, διὰ: **'Αρέλιανην Χαράν**

[ΑΔ'—220]
Αγριοβιόλιττα = Παπαγγελή, 'Ανταλλάσω Μυστικά και άλληλογράφω με δλους-εσ, **Φίγκαρο**

[ΑΔ'—221]
Οσα 'Αθηναία Διαπλασκόμομο θέλουν νά έγγραφούν στο **Μανεδονόπουλο** άς άπειθυνθοῦν στην εκεί άντιπροσωπεία μάς **'Αγγή-Πειραιωτάκι, Παπατοώρη Β. Καρούμενη Συτροφιά**

[ΑΔ'—222]
Διαπλασκόμομο, δέξου μύριους χαίρετισμοδς πού σοβ στέλνει έλθόθερμα ή **'Αμαδωνάς**

[ΑΔ'—223]
Τσίκουδα, μήν κάμης τόν σπουδαίο ταβλαδδρό, γιατί είσαι πιταρικός.
Κομνηνοπουλίττα

[ΑΔ'—224]
Πρωτομπαίνοντας στο σάλονακι τής Διαπλάσσωσ χαίρετώ δλο τή Διαπλασκόμομο. 'Αλληλογράφω και ανταλλάσω Μ. Μυστικά με Διαπλασκόμομο και Διαπλασκόμομο άνω τών 15 ετών. Δ/σίς: Άνδρα 'Αναν Παντελή, Ροβέρτου Γκάλλι και Φράττι, 'Αθήνας, διὰ:

'Αφρισμένο Κῦμα

[ΑΔ'—225]
Δεχθήτε τή πῶθεριμῶ άδελφικά σολυπητήρια γιά τόν θάνατο τού πατρός Σας, ο **'Ινδιάνο και Δροσουτάλαχτη. Πολυβότης**

[ΑΔ'—226]
Γιά σου, Διαπλασκόμομο. 'Αλληλογράφω με δλους-εσ. Γράφατε: Ι. Παπαϊωάννου, Παγωνιανήν—'Ηπαίρου.
Πόρροσ

[ΑΔ'—227]
Προκηρῶσω δίδραχμο διαγωνισμό ήθοποιών. Προθεσμία: 10 'Απριλίου. Δ/σίς: Βασιλείων Καλογερόν, Σύρον διὰ: **Φίγκαρο**

[ΑΔ'—228]
Διαπλασκόμομο, Διαπλασκόμομο, όποστηρίξατε δλοι-εσ τόν ώραίο διαγωνισμό τής **Μυρτίλης** (ΑΔ'—175). Βραδύτα έκλεκτά!..